

Pinatnubayan ng Kamay ng Panginoon

Ang Dalawang Talaan ni Habakkuk

Jeff Pippenger

2012-10-16

Ang Dalawang Talaan ni Habakkuk 4 ng 95

Para sa akin, talagang mahirap na maipaliwanag ang walong pahina ng mga tala sa humigit-kumulang isang oras na presentasyon. At kung mapapansin ninyo, mayroon tayong 20 pahina; kaya, ipinabatid ko lamang sa inyo na wala akong layuning basahin ang mga talang ito. Ang layunin ko ay basahin ang ilan sa mga siping ito rito alang-alang sa mga nanonood sa LiveStream na maaaring mag-download ng mga tala; at para sa mga sa bandang huli ay manonood nito sa DVD, upang taglay nila ito sa talaan para sa kanilang sarili, kung wala pa sa kanila ang mga artikulong ito. Ang ating tinatalakay ay ang Dalawang Tapyas ni Habakkuk, at sa puntong ito ang tanging ginagawa natin ay sikaping ipakita na si Ellen White ay kaayon ng mga katotohanang kinakatawan sa 1843 Chart na ito.

Ang unang tatlong presentasyon na ating tinapos kahapon ay nagpapakita na malinaw at tiyak na pinagtibay ni Ellen White ang 2520 na hula ng panahon bilang balido sa Early Writings, pahina 236.

Nang binabanggit ang unang kabiguan noong Marso ng 1844, sinasabi niya na matapos ang kabiguan ay nagpatuloy ang mga Millerita sa pag-aaral ng Biblia, at natuklasan nila na ang gayunding katibayan na umakay sa kanila upang itakda ang 1843 para sa 2520, sa 2300, at sa 1335, ang gayunding katibayang iyon ay kinilala noon sa 1844 upang patunayan na ang mga panahong ito ng hula ay nagwakas noong 1844. At tinalakay natin kung paanong ang tanging mga panahong ito ng hula na maaari niyang tinutukoy ay ang dalawang ito [tumutukoy sa 2520 at sa 2300 sa Tsart ng 1843], hindi ang 1335. Ang 1335 ay nagsimula sa panahong AD; ito ay nagtapos noong 1843. Samakatuwid, inilalagak niya ang kaniyang pagsang-ayon sa pagkaunawa tungkol sa 2520 at sa hula ng 2300 taon.

At pagkatapos ay ipinagpatuloy pa niya sa pagsasabi na sa panahong iyon, nang kanilang simulang patunayan na ang tatlong propesiya ng panahon ay nagwakas noong 1844, ito ang naging sanhi ng pag-uusig na nagtulak sa mga Millerita na lumabas sa iglesia. Kaya, hindi nagkataon lamang na rito sa wakas ng sanlibutan ay inuusig ang mga lalaki at mga babae sa Iglesia Adventista dahil sa paglalahad ng impormasyon kung bakit ang 2520 ay nagwakas noong 1844.

Pinatnubayan ng Kamay ng Panginoon

Kaya, ngayon ay lilipat tayo sa ibang paksa, itong narito mismo [na tumutukoy sa AD508 sa 1843 Chart]. Matatagpuan ninyo, kung hindi pa ninyo nasusuri ang mga Tsart na ito, na sinabi ni Sister White tungkol sa 1843 Chart na ito, “Nakita ko na ang Panginoon ang nagpatnubay sa Tsart na ito,” at sinabi niya tungkol sa 1850 Chart na ito na ang Diyos ay naroon sa paglilimbag ng Tsart na

ito. Kaya, sinabi niya sa atin na ang Diyos ay kasangkot sa paglikha ng kapuwa ng mga Tsart na ito, at kung paano nabuo ang mga ito ay may sinadyang layunin sa panig ng tao. Sinadya ito ng mga Millerita, ngunit iyon ay ayon sa disenyo ng Diyos.

Dito, mula 677 BC pababa hanggang sa kanilang pinaniwalaan na AD 1843, ito ang hanay [tumutukoy sa ikalawang hanay mula sa kaliwa sa 1843 Chart] na nagpapakahulugan sa 2520, na nagsisimula sa 677 BC at inakala nilang nagwakas sa AD 1843.

At kanilang pinanatili ang matinkad na paglalarawang ito sa Tsart ng 1850, mula rito [tumutukoy sa ikatlong hanay mula sa kaliwa] 677 BC hanggang dito, AD 1844. Ito ang hanay ng 2520 na nasa kapwa Tsart.

At sa pinakagitna ng mga hanay na ito ay ang krus, sa kapuwa pagkakataon.

At kaagad sa ibaba ng krus ay ang pagtukoy sa Araw-araw. At ang sagisag ng Araw-araw, ang Paganismo, ang ugat ng relihiyong pagano, ay pagpapakataas sa sarili; at dito mo makikita ang kamay ng Panginoon dito, hindi kinakailangang ang kamay ng tao sa kapwa ng mga tsart na ito.

Upang maalís sa iyo at sa akin, o sa sinuman, ang ating pagtataas ng sarili, kailangan tayong lumapit sa paanan ng krus, na makikita sa kapuwa ng dalawang Tsart na ito. Ang aral na iyon ay inilalarawan.

At, mangyari pa, kapag pinag-uusapan natin ang mga haligi ng 2520 na may krus sa gitna, nalalaman natin na bilang katuparan ng Daniel 9, nang dumating si Cristo upang pagtibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo, ang isang sanlinggong iyon ay katumbas ng 2520 araw, at sa kalagitnaan ng sanlinggong iyon Siya ay ipinako sa krus. Kaya, sa gitna ng mga haliging ito sa bawat isa sa mga tsart na ito ay nakikita natin ang krus, at ipinahihiwatig ng mga ito ang 2520 araw na pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami.

Kaya ngayon, tatalakayin natin ang Daily at ang pagsang-ayon ni Ellen White dito.

“Noong Setyembre 23, ipinakita sa akin ng Panginoon na iniunat Niyang muli ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang mabawi ang nalabi sa Kaniyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pag-ibayuhin sa panahong ito ng pagtitipon. Sa panahon ng pangangalat, ang Israel ay hinampas at niluray, ngunit ngayon sa panahon ng pagtitipon ay pagagaligin at tatalian ng Diyos ang sugat ng Kaniyang bayan. Sa panahon ng pangangalat, ang mga pagsisikap na ginawa upang ipalaganap ang katotohanan ay kakaunti lamang ang naging bisa, at kaunti lamang o wala halos naisasagawa; ngunit sa panahon ng pagtitipon, kapag inilapat na ng Diyos ang Kaniyang kamay upang tipunin ang Kaniyang bayan, ang mga pagsisikap upang ipalaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng itinakda nitong bunga. Ang lahat ay dapat magkaisa at maging masigasig sa gawain. Nakita ko na mali para sa sinuman na tumukoy sa panahon ng pangangalat bilang mga halimbawang paiiralin sa atin ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagkat kung wala nang higit na gagawin ang Diyos para sa atin ngayon kaysa ginawa Niya noon, ang Israel ay hindi kailanman matitipon. Nakita ko na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na ito ay hindi dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa nais Niya; na ang Kaniyang kamay ay sumasa ibabaw nito at nagkubli ng isang

pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita niyon, hanggang sa alisin ang Kaniyang kamay.

Pagkatapos ay nakita ko, may kaugnayan sa “palagian” (Daniel 8:12), na ang salitang “hain” ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto, at na ibinigay ng Panginoon ang tamang pagkaunawa tungkol dito sa mga nagpahayag ng panawagan ng oras ng paghatol. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa tamang pagkaunawa tungkol sa “palagian”; ngunit sa kalituhang naghari mula noong 1844, may iba pang mga pananaw na niyakap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Ang panahon ay hindi naging pagsubok mula noong 1844, at hindi na ito kailanman muling magiging pagsubok.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang pabalita ng ikatlong anghel ay dapat humayo, at maipahayag sa mga nangangalat na anak ng Panginoon, ngunit hindi ito dapat ibitin sa panahon. Nakita ko na ang ilan ay nagkakaroon ng maling pananabik, na nagmumula sa pangangaral tungkol sa panahon; ngunit ang pabalita ng ikatlong anghel ay higit na makapangyarihan kaysa sa maaaring ibigay ng panahon. Nakita ko na ang pabalitang ito ay makatatayo sa sarili nitong saligan at hindi nangangailangan ng panahon upang ito’y palakasin; at na ito ay hahayo sa dakilang kapangyarihan, at gagawin ang gawain nito, at paiikliin sa katuwiran.

Pagkatapos ay itinuro sa akin ang ilan na nasa malaking kamalian ng paniniwalang tungkulin nilang pumaroon sa Matandang Jerusalem, at iniisip na mayroon silang gawaing dapat gawin doon bago dumating ang Panginoon. Ang gayong pananaw ay sadyang nakahilig na ilayo ang isip at malasakit mula sa kasalukuyang gawain ng Panginoon, sa ilalim ng pabalita ng ikatlong anghel; sapagkat yaong nag-aakalang kailangan pa nilang pumunta sa Jerusalem ay mapapako roon ang kanilang isip, at ang kanilang mga yaman ay ipagkakait sa adhikain ng kasalukuyang katotohanan upang madala roon ang kanilang sarili at ang iba. Nakita ko na ang gayong misyon ay walang maisasagawang tunay na kabutihan, na aabutin ng mahabang panahon upang mapaniwala ang napakakaunti sa mga Hudyo maging tungkol man lamang sa unang pagparito ni Cristo, lalo nang higit ang mapaniwala sila sa Kaniyang ikalawang pagparito. Nakita ko na lubhang nadaya ni Satanas ang ilan sa bagay na ito at na ang mga kaluluwa sa buong paligid nila sa lupaing ito ay maaari nilang matulungan at maakay upang tuparin ang mga utos ng Diyos, ngunit iniwan nila ang mga ito upang mapahamak. Nakita ko rin na ang Matandang Jerusalem ay hindi kailanman muling maitatayo; at na ginagawa ni Satanas ang lahat ng kaniyang makakaya upang akayin ngayon ang mga pag-iisip ng mga anak ng Panginoon sa mga bagay na ito, sa panahong ng pagtitipon, upang pigilan silang ibuhos ang kanilang buong malasakit sa kasalukuyang gawain ng Panginoon, at upang maging dahilan ng kanilang pagpapabaya sa kinakailangang paghahanda para sa araw ng Panginoon.” Early Writings, 74–76.

Ilang bagay na aming ipapakita ay mayroon tayong isang sipi mula sa Early Writings, pahina 74. Natalakay na natin ito noon. Marami sa mga bagay na tatalakayin natin sa presentasyong ito ay natalakay na natin dati; ngunit, karamihan sa atin ay hindi nakauunawa na ang siping ito sa Early Writings ay dumaaan sa isang pag-unlad. Sa anyo nito ngayon sa aklat na Early Writings, gagamitin ng mga tao ang nasa Early Writings upang ipamalal na mali ang katotohanan. Ngunit, kung

babalikan ninyo ang orihinal na mga pinagmulang dokumento, maaalis ang lohika ng kanilang maling pagpapakilala sa katotohanan.

Kaya, marami ang maaaring sabihin tungkol dito. Tutukuyin ko lamang ang ilang punto, sapagkat dito ay tinatalakay natin ang Patuloy. Ngunit, sa siping ito mula sa Early Writings, nais kong inyong pansinin ang pinakaunang dalawang kaisipan, Setyembre 23.

Sige. Setyembre 23, kung hindi kayo pamilyar dito, maaari ninyong ilagay ang 1850 roon; Setyembre 23, 1850. Ito ay may epekto sa wastong pag-unawa sa Daily.

Ang wakas ng unang talata ay isang pahayag na tinalakay na natin dito sa nakalipas na ilang araw: “Nakita ko na ang tsart ng 1843 ay pinatubayan ng kamay ng Panginoon, at na ito’y hindi dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang ninanais; na ang Kaniyang kamay ay nasa ibabaw nito at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito hanggang sa alisin ang Kaniyang kamay.”

Sinasabi ng ikalawang talata, “Pagkatapos ay nakita ko kaugnay ng —araw-araw’ (Daniel 8:12)” Ngayon, nais kong ilagay lamang ninyo ito sa imbakan ng inyong alaala—tatalakayin natin ito nang walang alinlangan sa ibang pagkakataon, kung loloobin ng Panginoon—kapag ang Araw-araw ay inilarawan sa 1843 Chart, dito mismo, sinasabi nito, “taking away the daily”; sinasabi nito, “Daniel 12: 11 and 12.” Sa 1850 Chart, kapag tinatalakay nito ang Araw-araw, sinasabi nito, “pagan dominion or when the daily taken away, Daniel 11:31.” Kaya, sa dalawang Chart na ito, ang diin na kanilang itinatakd mula sa Daniel 11:31 at Daniel 12:11 ay ang pag-aalis ng Araw-araw. Tama ba?

At sa Daniel 11:31 at Daniel 12:11, ang salitang Hebreo na isinalin bilang “aalisin” ay sur, at ang kahulugan nito ay “alisin”; ang ibig sabihin nito ay “tanggalin.”

Ngunit, sa Daniel 8, sa talatang 11, kung saan sinasabing ang Daily ay inalis, ito ay ibang salitang Hebreo. Ito ay rum, at ang kahulugan nito ay “iangat at itaas.”

Kaya, ginamit ni William Miller ang Cruden's Concordance, at ang Cruden's Concordance ay hindi nagbibigay sa iyo ng anumang kabatiran tungkol sa Hebreo o sa Griego. Kaya, pinapatnubayan ng Panginoon ang mga Millerita; sapagkat, sa tatlong dako kung saan binanggit ang Daily sa Aklat ni Daniel—Daniel kabanata 8, Daniel kabanata 11, at Daniel kabanata 12—sa mga kabanata 11 at 12 ang Hebreong isinaling “alisin” ay nangangahulugang “alisin.” At iyan ang kanilang binibigyang-diin sa mga Tsart na ito, na nang alisin ang Paganismo ay magsisimula ang mga hula ng 1290 at ng 1335.

Ngunit, sa Daniel 8, kapag ang Araw-araw ay inalis, hindi ito tumutukoy sa pag-aalis; ito ay tumutukoy sa relihiyon ng Paganismo na itinataas at dinadakila. Kaya, tama ang mga Millerita. Tinukoy nila ang dalawang kabanata sa Daniel na tumatalakay sa pag-aalis ng Araw-araw.

Ngunit dito sa Early Writings at habang binabalikan natin ang mga orihinal na dokumentong pinagmulan, makikita ninyo sa kabanatang ito na sa pasimula ay wala roon ang reperensiyang ito ng Daniel 8:12. Hindi ko alam kung sinabi ni Ellen White sa kanila na isama iyon doon noong

1882 nang ilimbag nila ang *Early Writings*, o kung isa sa mga editor ang naglagay nito. Hindi ako nababahala rito, sapagkat hindi ito tumutukoy sa pag-aalis dito.

Sinasabi sa ikalawang talata, “Pagkatapos ay nakita ko, kaugnay ng —palagian’ (Daniel 8:12), na ang salitang —hain’ ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto, at na ibinigay ng Panginoon ang tamang pagkaunawa tungkol dito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghuhukom.”

Ngayon, ilang taon na ang nakalipas, nagkaroon kami ng isang pagpupulong sa Germany kasama ang ilan sa mga kilalang pastor at ilan sa mga guro sa seminaryo mula sa Germany, kung saan ako ay naglahad at ibinato nila ang kanilang mga bato laban sa mensaheng ito.

At may isang pastor doon mula sa Italya, at ipinahayag niya ang isa sa mga hangal na pangangatwiran tungkol sa talatang ito. At ang sinabi niya ay—at may ilang hangal na pangangatwiran tungkol sa *Daily*, kaya madalas ninyong masusumpungan na ginagamit ang hangal na pangangatwirang ito at ilalagay natin ito sa tala rito. Sinasabi nito, “Pagkatapos ay nakita ko, kaugnay ng —daily’ (Daniel 8:12), na ang salitang —sacrifice’ ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto, at ibinigay ng Panginoon ang tamang pagkaunawa hinggil dito sa mga nagpahayag ng sigaw tungkol sa oras ng paghuhukom.” Narito ang hangal na pangangatwiran: Sinasabi nila na si Ellen White ay hindi rito sumasang-ayon sa *Daily*; sa halip, sinasang-ayunan niya ang pagkaunawa ng mga Pioneer na ang salitang sacrifice ay idinagdag ng karunungan ng tao at hindi kabilang sa teksto. Maliwanag ba? Kaya, ang pastor na ito mula sa Italya ay inihaharap ang pangangatwirang ito.

At sinabi ko, “Kung gayon, ipaliwanag ninyo sa akin ang susunod na pangungusap, Pastor.”

Ang kasunod na pangungusap ay nagsasabi, “Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa sa —daily’; . . .” Hindi ito tungkol sa wastong pananaw na ang salitang sacrifice ay idinagdag ng karunungan ng tao. Si Ellen White rito—at ito ay isang mahirap tanggapin, ito ay isang mahirap tanggapin para sa mga taong ito na tumatangging makinig at tumatangging makakita sa Adventismo ngayon. Ang talatang ito, marahil ay mas maraming teologo ang nawalan ng kanilang kaligtasan dahil sa talatang ito kaysa sa alinmang iba pang talata sa Espiritu ng Propesiya. Hindi ako nagpapalabis; sa palagay ko ay malamang na wasto iyon.

Sa unang bahagi ng ika-20 siglo, nang ang maling pananaw tungkol sa *Daily* ay ipinapasok sa Adventismo, alam ng lahat ng nakikipaglaban tungkol dito sa magkabilang panig ng usapin na ang kanilang pinaglalabanan ay ang talatang ito. Nang ipagtanggol ni Stephen Haskell ang pananaw ng mga Pioneer na ang *Daily* ay Paganismo, ano ang ginawa niya? Muli niyang inilimbag ang Tsart ng 1843 na ito, at inilagay niya ang talatang ito sa ibaba. Kaya ang talatang ito ang sentro ng kontrobersiya, at dito maraming, napakaraming lalaki ang bumagsak sa kanilang mga tabak at namatay.

Kaya, sa pinakamababang antas man lamang ng nais kong makita ninyo rito, sapagkat may mga taong gaya kamakailan ni Steve Wohlberg ng White Horse Ministries, na sumasalungat sa

mensaheng ito. At isa sa kaniyang mga pangangatwiran ay, “Buweno, si Ellen White ay hindi kailanman nagkaroon ng isang paninindigan tungkol sa Daily, kaya hindi ko rin kailangang magkaroon nito,” na talagang isang lubhang hangal na paninindigan. Subalit, kahit ipagkaloob pa natin sa kaniya ang posibilidad na si Ellen White ay walang naging paninindigan tungkol dito, ano ang sinasabi niya sa siping ito? Sinasabi niya na ang mga Pionero ay may tamang pananaw tungkol dito. Kahit hindi man niya alam kung ano ito, narito siyang nagsasabi na may isang tamang pananaw, na nangangahulugang may isang maling pananaw, marahil ay ilang maling pananaw.

Mayroon kayong mga taong gaya ni Vance Ferrell. Si Vance Ferrell; may pagtitiwala ang mga tao sa mga propetikong pagpapakahulugan ni Vance Ferrell, at hindi ko alam kung bakit. Hindi lamang si Vance Ferrell ang gayon, ngunit isa siya sa mga taong nagsasabi na ang Daily ay kumakatawan kapwa sa Paganismo at sa ministryo ni Cristo sa Santuwaryo. Maliwanag ba? Sinasabi niya na ang sagisag na ito ay kumakatawan kay Satanas at kay Cristo.

Anong uri ng pagkakilala ang ginagamit sa gayong uri ng pangangatwiran?

Sige, Sister White, anuman ang kinakatawan ng Daily dito, sinasabi niyang may isang tamang pananaw. Kaya, maaari tayong sumang-ayon man lamang sa saligang pahayag na iyan dito, hindi ba?

“Pagkatapos ay nakita ko, may kaugnayan sa —araw-araw’ (Daniel 8:12), na ang salitang —hain’ ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto, at na ibinigay ng Panginoon ang tamang pagkaunawa tungkol dito sa mga nagpahayag ng sigaw ng oras ng paghuhukom. Nang umiiral pa ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa tamang pagkaunawa sa —araw-araw’; ngunit sa kalituhan mula noong 1844, iba pang mga pananaw ang niyakap,”

Ito ang sinabi ko sa Italianong pastor. Sinabi ko, “Sige. Mabibigyan mo ba ako ng anumang makasaysayang sanggunian kung saan, matapos ang 1844, ay may iba pang mga pananaw tungkol sa salitang sacrifice na tinanggap?”

At sa puntong ito ay tila umurong siya mula roon.

Mula pa noong 1844 ay may iba pang mga pananaw tungkol sa Patuloy na tinanggap, at ano ang ibinunga ng mga iyon? Kadiliman at kalituhan.

Salungguhitan ang “kadiliman at kalituhan,” sapagkat nang magsalita pa si Sister White hinggil sa Daily, nagsalita siya tungkol sa kadiliman at kalituhan, at ipapakita namin sa inyo ang ilan sa mga ito ngayong umaga.

Kapag maling pananaw ang pinanghawakan tungkol sa Araw-araw, ito’y nagbubunga ng kadiliman at kalituhan.

Ang panahon ay hindi na naging pagsubok mula pa noong 1844, at hindi na ito kailanman muling magiging pagsubok.

Kaya, kaugnay ng “Araw-araw” na nakikita ninyo rito, narito ang pangangatwiran. Narito ang pangangatwiran sa ngayon; narito ang pangangatwirang ipinakilala ng anak ni Ellen White. Ipinakilala rin ito ng iba, ngunit siya ang naglagay nito sa makasaysayang talaan ng Adventismo. Ito ay na kapag binabasa ninyo ang siping ito, ang konteksto ng pagtatakda ng panahon ang siyang kailangan ninyong maunawaan.

—“ang iba pang mga pananaw ay niyakap,”—hinggil sa Daily—“at kadiliman at kalituhan ang sumunod. Ang panahon ay hindi naging isang pagsubok mula pa noong 1844, at hindi na ito kailanman muling magiging isang pagsubok.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang pabalita ng ikatlong anghel ay dapat humayo, at ipahayag sa mga nangangalat na anak ng Panginoon, ngunit hindi ito dapat ibitin sa panahon.

Nakikita mo ba kung bakit sinasabi ni Willy White na kailangan nating makita ang konteksto ng pagtatakda ng panahon?

Ito ay nagsasalita tungkol sa kalituhang ibinunga ng mga maling pananaw hinggil sa Daily, na ang panahon ay hindi naging isang pagsubok; at pagkatapos ay may isang talata tungkol sa pagtatakda ng panahon.

Sige, ito ang dapat ninyong maunawaan: Ang talatang ito tungkol sa pagtatakda ng panahon ay wala sa orihinal na dokumentong pinagmulan; at ang pahayag na ang tungkol sa panahon ay hindi naging isang pagsubok, ang pangungusap na iyan ay binago. Maling inilalarawan nito ang orihinal na kaisipan ni Ellen White. Wala siyang iniugnay na anuman tungkol sa pagtatakda ng panahon sa Daily. Ito ang nais nating tingnan ngayong umaga.

Kaya nga, gaya ng sinabi ko, hindi natin babasahin ang lahat ng mga pahinang ito. Sisikapin ko lamang na matiyak na taglay ninyo ang mga ito upang masubok ninyo ang aking sinasabi; sapagkat, bilang isang tao, may posibilidad na inililigaw ko kayo.

Arthur White—“Ang Konteksto ng Pagtatakda ng Panahon”

Ipinanindigan ng mga tagapagtaguyod ng dating pananaw na ang pagkakalahad ng pahayag na ito [Early Writings, 74–75.] ay naglagay ng pagsang-ayon ng Langit sa pananaw tungkol sa “araw-araw” na pinanghawakan ni Miller at nang malaon ay inulit ni Uriah Smith.

Si Arthur White, ang anak ni Willy White, sa kaniyang anim-na-tomong akda tungkol sa kasaysayan ni Ellen White, na tumutukoy sa paninindigan ng kaniyang ama na tumatanggi sa wastong pananaw hinggil sa Daily, ay nagsabi, sa EGW, tomo 6, sa pahina 252,

“Ang mga tagapagtaguyod ng lumang pananaw”—na ang Araw-araw ay kumakatawan sa Paganismo—“ay nanghawak na ang pagkakapananalita ng pahayag na ito [Early Writings, 74–75.] ay naglagay ng pagsang-ayon ng Langit sa pananaw hinggil sa araw-araw na pinanghawakan ni Miller at nang malaon ay inulit ni Uriah Smith.”

Kung si Arthur White ay magiging isang tunay at tumpak na mananalaysay, alam ba ninyo kung ano ang dapat sana niyang sinabi roon? Dapat sana ay naglagay lamang siya roon ng isang salita;

ngunit dito, si Arthur White ay nagkamali nang malaki. Dapat sana ay sinabi niya, “Pinaninindigan ng mga tagapagtaguyod ng lumang pananaw [nang tama] na ang pagkakabuo ng pananalitang ito, —ipinaninindigan na ang pagkakabuo ng pananalitang ito [Early Writings, 74-75.],’ ay naglagay ng pagpapatibay ng Langit sa pananaw hinggil sa ‘daily’ na pinanghawakan ni Miller at nang maglaon ay inulit ni Uriah Smith.”

Ngunit hindi niya ito inilalahad nang wasto roon. Sinasabi lamang niya kung ano ang kanilang pinanghawakan, na para bang may posibilidad na ang kanilang pinanghawakan ay maling pananaw. Ngunit hindi iyon gayon; tama ang kanilang paninindigan.

—“Ang mga tagapagtaguyod ng bagong pananaw” —ang kaniyang ama, si Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, at hindi ko muna tutunguhin iyan ngayon— “ay nanghawak na ang pahayag ay dapat unawain sa konteksto nito—ang konteksto ng pagtatakda ng panahon.”

Katapos lamang naming sabihin sa inyo ang kanilang argumento sa Early Writings, pahina 74.

—“Pinanghawakan ng mga tagapagtaguyod ng bagong pananaw na ang pahayag ay dapat unawain ayon sa konteksto nito—ang konteksto ng pagtatakda ng panahon. Ang paulit-ulit na mga pahayag ni Ellen White na ‘wala akong liwanag sa puntong iyan’ (Letter 226, 1908) at ‘hindi ko malinaw na maipaliwanag ang mga puntong pinagtatanungan’ (Letter 250, 1908), at ang kaniyang kawalan ng kakayahang magbigay ng tiyak na pahayag nang ang tanong ay iginiit sa kaniya, ay waring nagbibigay ng suporta sa kanilang kongklusyon. Tiwala rin sila na ang mga mensaheng ibinigay sa pamamagitan ni Ellen White ay hindi sasalungat sa malinaw nang naitatag na mga pangyayari ng kasaysayan.” Arthur White, EGW, tomo 6, 252.

Ang Orihinal na Bersyon—Review and Herald, Nobyembre 1, 1850

At ang Early Writings, pahina 74, kailan ito inilimbag? Noong 1882; ang aklat na Early Writings ay inilimbag noong 1882.

Ngunit kung saan orihinal na matatagpuan ang sipi sa Early Writings na ating isinasaalang-alang ay sa Review and Herald, Nobyembre 1, 1850, at nasa inyong mga tala iyan. At ito ay binubuo ng ilang talata, at gaya ng aking sinabi, hindi natin babasahin ang lahat ng mga ito.

Makikita natin ang apat na talata sa pahina 2, saka ang apat na talata sa pahina 3:

Mga minamahal na Kapatid na Lalaki at mga Kapatid na Babae, nais kong magbigay sa inyo ng isang maikling salaysay ng kamakailan lamang na ipinakita sa akin ng Panginoon sa pangitain. Ipinakita sa akin ang karikitan ni Jesus, at ang pag-ibig na taglay ng mga anghel sa isa’t isa. Sinabi ng anghel—Hindi ba ninyo namamasdan ang kanilang pag-ibig?—sundin ninyo iyon. Gayon nga rin, ang bayan ng Diyos ay dapat magmahalan sa isa’t isa. Higit na mabuti pang sa iyong sarili mapatungkol ang sisi kaysa sa isang kapatid. Nakita ko na ang mensahe na—ipagbili ninyo ang mayroon kayo at magbigay kayo ng limos’ ay hindi naibigay ng ilan sa malinaw nitong liwanag; na ang tunay na layunin ng mga salita ng ating Tagapagligtas ay hindi naiharap nang malinaw. Nakita ko na ang layunin ng pagbebenta ay hindi upang ibigay sa mga may kakayahang magtrabaho at tustusan ang kanilang sarili; kundi upang ipalaganap ang katotohanan. Kasalanan ang tustusan at pagbigyan sa katamaran yaong

mga may kakayahang magtrabaho. Ang ilan ay naging masakip na dumalo sa lahat ng mga pagpupulong; hindi upang luwalhatiin ang Diyos, kundi dahil sa —mga tinapay at mga isda.' Higit na mabuti sana para sa gayong mga tao na manatili sa tahanan na gumagawa sa pamamagitan ng kanilang mga kamay, ng —bagay na mabuti,' upang matugunan ang mga pangangailangan ng kanilang mga pamilya, at magkaroon ng maibibigay upang maitaguyod ang mahalagang gawain ng kasalukuyang katotohanan.

Ang ilan, nakita ko, ay nagkamali sa pagdalangin na mapagaling ang mga maysakit sa harap ng mga di-mananampalataya. Kung may sinuman sa gitna natin na may sakit, at ipatawag ang mga matatanda ng iglesia upang ipanalangin siya, ayon sa Santiago 5:14, 15, dapat nating sundin ang halimbawa ni Jesus. Pinalabas Niya sa silid ang mga di-mananampalataya, at saka pinagaling ang maysakit; gayon din naman, kapag tayo'y nananalangin para sa mga maysakit sa gitna natin, dapat nating hangaring maihiwalay sa kawalang-panampalataya ng mga walang pananampalataya.

Pagkatapos ay ibinalik ang aking pansin sa panahong dinala ni Jesus ang kaniyang mga alagad na bukod at nag-iisa, sa isang silid sa itaas, at muna niyang hinugasan ang kanilang mga paa, at pagkatapos ay binigyan sila na kumain ng pinagputol-putol na tinapay, upang kumatawan sa kaniyang nabaling katawan, at ng katas ng ubas upang kumatawan sa kaniyang nabuhos na dugo. Nakita ko na ang lahat ay dapat kumilos nang may pagkaunawa, at sumunod sa halimbawa ni Jesus sa mga bagay na ito, at kapag dumadalo sa mga ordinansang ito, ay dapat maging hiwalay sa mga hindi sumasampalataya hangga't maaari.

Pagkatapos ay ipinakita sa akin na ang pitong huling salot ay ibubuhos matapos lisanin ni Jesus ang Santuwaryo. Sinabi ng anghel—Ang poot ng Diyos at ng Kordero ang nagdudulot ng pagkapuksa o kamatayan ng masasama. Sa tinig ng Diyos ang mga banal ay magiging makapangyarihan at kakila-kilabot na gaya ng isang hukbong may mga watawat; ngunit hindi nila isasagawa noon ang nasusulat na hatol. Ang pagsasakatuparan ng hatol ay magaganap sa pagtatapos ng 1000 taon.

Pagkatapos na ang mga banal ay mapalitan tungo sa kawalang-kamatayan, at sama-samang maagaw paitaas, at matanggap ang kanilang mga alpa, mga korona, atbp., at makapasok sa Banal na Lunsod, si Jesus at ang mga banal ay uupo sa paghatol. Binubuksan ang mga aklat, ang aklat ng buhay at ang aklat ng kamatayan; ang aklat ng buhay ay naglalaman ng mabubuting gawa ng mga banal, at ang aklat ng kamatayan ay naglalaman ng masasamang gawa ng mga balakyot. Ang mga aklat na ito ay inihambing sa aklat ng Kautusan, ang Biblia, at ayon doon sila ay hinatulan. Ang mga banal, na kaisa ni Jesus, ay naghahatol sa mga patay na balakyot. Masdan ninyo! sabi ng anghel, ang mga banal ay nakaupo sa paghatol, na kaisa ni Jesus, at itinatalaga sa bawat isa sa mga balakyot ayon sa mga gawang ginawa sa katawan, at itinatala sa tapat ng kanilang mga pangalan kung ano ang dapat nilang tanggapin sa pagsasakatuparan ng paghatol. Ito, aking nakita, ang gawain ng mga banal na kasama ni Jesus, sa Banal na Lunsod bago ito bumaba sa lupa, sa loob ng 1000 taon. Pagkatapos, sa katapusan ng 1000 taon, si Jesus, at ang mga anghel, at ang lahat ng mga banal na kasama niya, ay umaalis sa Banal na Lunsod, at samantalang siya ay bumababa sa lupa na kasama sila, ang mga patay na balakyot ay binubuhay, at kung magkagayon ang mismong mga taong yaong

“sumaksak sa kaniya,” na muling binuhay, ay makakakita sa kaniya mula sa malayo sa lahat ng kaniyang kaluwalhatian, kasama ang mga anghel at mga banal, at tatangis dahil sa kaniya. Makikita nila ang mga bakas ng mga pako sa kaniyang mga kamay, at sa kaniyang mga paa, at ang pinagtagusan ng sibat sa kaniyang tagiliran. Ang mga bakas ng mga pako at ng sibat ang magiging kaniyang kaluwalhatian sa panahong iyon. Sa katapusan ng 1000 taon na si Jesus ay tatayo sa Bundok ng mga Olibo, at ang Bundok ay mahahati sa gitna, at ito ay magiging isang malawak na kapatagan, at yaong mga nagsisitakas sa panahong iyon ay ang mga balakyot na kabubuhay lamang. Pagkatapos ay bumababa ang Banal na Lunsod at naninirahan sa kapatagan.

Pagkatapos ay pinupuspos ni Satanas ng kaniyang espiritu ang masasama na muling binuhay. Binobola niya sila na maliit lamang ang hukbo sa Lunsod, at na malaki ang kaniyang hukbo, at na kaya nilang mapagtagumpayan ang mga banal at maagaw ang Lunsod. Samantalang tinitipon ni Satanas ang kaniyang hukbo, ang mga banal ay nasa loob ng Lunsod, minamasdan ang karikitan at kaluwalhatian ng Paraiso ng Diyos. Si Jesus ang nangunguna sa kanila, pinangungunahan sila. Bigla na lamang nawala sa aming kalagitnaan ang kaibig-ibig na Tagapagligtas; ngunit di naglaon ay narinig namin ang kaniyang kaibig-ibig na tinig, na nagsasabi, —Halikayo, kayong mga pinaggala ng aking Ama, manahin ninyo ang kahariang inihanda para sa inyo buhat pa nang itatag ang sanlibutan.’ Nagtipon kami sa palibot ni Jesus, at kasabay ng pagsasara niya ng mga pintuan ng Lunsod, ang sumpa ay ipinahayag laban sa masasama. Isinara ang mga pintuan. Pagkatapos, ginamit ng mga banal ang kanilang mga pakpak at pumailanlang sa ibabaw ng pader ng Lunsod. Si Jesus ay kasama rin nila; ang kaniyang korona ay maningning at maluwalhati. Ito ay korona sa loob ng korona, pito ang bilang. Ang mga korona ng mga banal ay yari sa pinakadalisay na ginto, na pinalamutian ng mga bituin. Nangingning sa kaluwalhatian ang kanilang mga mukha, sapagkat taglay nila ang tunay na wangis ni Jesus; at habang sila’y nagsisiangat, at sabay-sabay na gumalaw patungo sa tuktok ng Lunsod, ako’y nabighani sa tanawin.

Nang magkagayo’y nakita ng mga masama ang kanilang naiwala; at humihinga ang Diyos ng apoy sa kanila, at nilipol sila. Ito ang Pagpapatupad ng Hatol. Nang magkagayo’y tinanggap ng mga masama ang ayon sa isinukat sa kanila ng mga banal, na kaisa ni Jesus sa loob ng 1000 taon. Ang gayunding apoy na mula sa Diyos na tumupok sa mga masama ay siyang luminis sa buong lupa. Ang mga nabiyak at luray-luray na bundok ay natunaw sa matinding init, gayundin ang himpapawid, at ang lahat ng dayami ay nalipol. Pagkatapos ay nabuksan sa harap namin ang aming mana, maluwalhati at maganda, at minana namin ang buong lupang ginawang bago. Lahat kami ay sumigaw nang malakas na tinig, Luwalhati, Aleluya.

Nakita ko rin na ang mga pastol ay dapat sumangguni sa mga taong may makatuwiran silang dahilan upang pagtiwalaan, sa mga yaong nakasama sa lahat ng mga pahayag, at matatag sa lahat ng kasalukuyang katotohanan, bago nila itaguyod ang alinmang bagong puntong may kahalagahan na maaari nilang isipin na sinusuportahan ng Biblia. Kung magkagayon, ang mga pastol ay magiging ganap na nagkakaisa, at madarama ng iglesya ang pagkakaisang iyon ng mga pastol. Nakita ko na ang gayong landasin ay pipigil sa malulungkot na pagkakabaha-bahagi, at kung magkagayon ay hindi magkakaroon ng panganib na ang mahalagang kawan ay mahati, at ang mga tupa ay mangalat, na walang pastol.”—

At pagkatapos ay nagtatapos ito sa lima pang talata na inilagay ko sa isang kahon para sa inyo, sapagkat ang limang talatang ito mula sa artikulo ang siyang mapapasama sa Early Writings. Iyan ang dahilan kung bakit ang huling limang talatang ito ay napaliligiran ng kahon.

Noong ika-23 ng Setyembre, ipinakita sa akin ng Panginoon na muli niyang iniunat ang kaniyang kamay upang bawiin ang nalabi sa kaniyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pag-ibayuhin sa panahong ito ng pagtitipon. Sa panahon ng pangangalat ay sinaktan at niluray ang Israel; ngunit ngayon sa panahon ng pagtitipon ay pagagalangin at tatapalan ng Diyos ang kaniyang bayan. Sa pangangalat, ang mga pagsisikap na ginawa upang ipalaganap ang katotohanan ay kakaunti lamang ang naging bisa, kakaunti lamang o halos wala ang naisakatuparan; ngunit sa pagtitipon, kapag iniunat na ng Diyos ang kaniyang kamay upang tipunin ang kaniyang bayan, ang mga pagsisikap na ipalaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng kanilang itinakdang bunga. Ang lahat ay dapat magkaisa at maging masikap sa gawain. Nakita ko na kahiya-hiya para sa sinuman na tumukoy sa panahon ng pangangalat bilang mga halimbawang pamamahalaan natin ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagkat kung wala nang higit na gagawin ang Diyos para sa atin ngayon kaysa ginawa niya noon, ang Israel ay hindi kailanman matitipon. Kasimbisang kailangan na ilathala ang katotohanan sa isang pahayagan, gaya ng pangangaral nito.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng Kaniyang kamay, at na walang anumang bahagi nito ang dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa kung paano Niya ibig ang mga iyon. Na ang Kaniyang kamay ay nakaunat roon at nagkubli ng isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita niyon, hanggang sa alisin ang Kaniyang kamay.

Pagkatapos ay nakita ko, kaugnay ng “Araw-araw,” na ang salitang “hain” ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa tungkol dito sa mga nagbigay ng sigaw ukol sa oras ng paghuhukom. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa ng “Araw-araw;” ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, iba pang mga pananaw ang tinanggap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang Panahon ay hindi naging isang pagsubok mula pa noong 1844, at na ang panahon ay hindi na kailanman muling magiging isang pagsubok.

Pagkatapos ay itinuro sa akin ang ilan na nasa malaking kamalian, na ang mga banal ay kailangan pang pumaroon sa Matandang Jerusalem, atbp., bago dumating ang Panginoon. Ang gayong pananaw ay nakatuon upang ilayo ang isip at malasakit mula sa kasalukuyang gawain ng Diyos, sa ilalim ng pabalita ng ikatlong anghel; sapagkat kung kailangan tayong pumaroon sa Jerusalem, kung gayon ay likas na mapapasaon ang ating mga isip, at ang ating mga yaman ay ipagkakait sa iba pang mga gamit, upang madala ang mga banal sa Jerusalem. Nakita ko na ang dahilan kung bakit sila pinabayaang mahulog sa malaking kamaliang ito ay sapagkat hindi nila ipinahayag at tinalikdan ang kanilang mga kamalian, na kanilang kinasadlakan sa nakalipas na ilang taon.” Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Nakikita mo ba sila? Alam mo ba kung ano ang tinutukoy ko?

Sige. Kung papasok tayo sa huling limang talatang ito, makikita ninyo ang ilang bagay na naiiba sa orihinal kaysa sa masumpungan ninyo sa Early Writings, pahina 74.

MULA SA MGA TAGAPAKINIG: Kaya, ang sinasabi mo ba ay ang mga ito sa kahon ang mga orihinal?

Ang mga ito sa loob ng kahon, ito ang huling limang talata sa orihinal na artikulong ito, at ang kahong ito ang nakapalibot sa mga ito. Ang limang talatang ito ang sa bandang huli ay napasama sa Early Writings, pahina 74.

Ngunit, kailan ito nalimbag, kailan ito naisulat? Nobyembre 1850.

Kaya, aking pinatampok sa naka-bold na titik ang mga bagay na babaguhin mula sa limang talatang ito. Magkakaroon ng isang metamorphosis dito; sapagkat, sa napakalapit na hinaharap noong 1851, ililimbag ang aklat na A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, at kukunin nila ang mga talatang ito at ilalagay sa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. At mula rito [artikulo sa Review and Herald, Nobyembre 1850] hanggang sa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, may ilang maliliit na pagbabagong editoryal na nangyari sa limang talatang ito. At pagkatapos, mula sa A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White noong 1851 hanggang sa Early Writings noong 1882, may ilan pang pagbabagong editoryal, at ang mga pagbabagong editoryal na iyon ang siyang dahilan kung bakit ang Early Writings, pahina 74, ay naging liku-liko.

Kaya, sa limang talatang ito na nagtatapos sa orihinal na manuskrito, sa unang talata, “September 23d, ipinakita sa akin ng Panginoon . . . ,” iyan ay babaguhin.

Sa mga sumusunod na talata: “Pagkatapos ay nakita ko . . .”; “Pagkatapos ay nakita ko . . .”; “Ipinakita sa akin ng Panginoon . . .”; at, “Pagkatapos ay itinuro sa akin . . .”; ang mga bagay na ito ay sumasailalim sa ilang maliliit na pagbabago.

Ipinakita ang Sampung Pangunahing Katotohanan sa Labintatlong Talata

Ngunit, ang nais kong makita ninyo sa labintatlong talatang ito mula sa orihinal na artikulo, ay na ipinakita niya ang sampung pangunahing bagay.

At ngayo’y naaalala ko kung bakit naka-bold ang mga bagay na ito. Hindi ito sapagkat babaguhin ang mga iyon. Binibigyang-diin ko ang isang bagay para sa inyo, kung inyong mapapansin, na sa labintatlong talatang ito ay ipinakita sa kaniya ito . . . , ipinakita sa kaniya ito . . . , ipinakita sa kaniya ito . . . , ipinakita sa kaniya ito. At nang maipakita sa kaniya ang isang bagay, matapos niya tayong pagsabihan tungkol doon, saka naman ipinakita sa kaniya ang isang bagay na hindi kinakailangang kaugnay ng katatapos lamang ipakita sa kaniya: “Ipinakita sa akin ito . . . ; ipinakita sa akin ito . . . ; ipinakita sa akin ito”

Maaari mo akong siyasatin at basahin iyon para sa iyong sarili, ngunit sa labintatlong talatang ito ay ipinakita sa kaniya ang sampung pangunahing katotohanan.

Narito ang ipinakita sa kaniya. Ipinakita sa kaniya ang tungkol sa pag-ibig ng Diyos, tungkol sa mga handog, tungkol sa panalangin para sa mga maysakit, tungkol sa paglilingkod ng Banal na Hapunan, tungkol sa Pitong Huling Salot na may kaugnayan sa Milenyo, tungkol sa bagong liwanag, tungkol sa pagtitipon pagkaraan ng 1844, tungkol sa gawaing paglilimbag, tungkol sa Tsart ng 1843, tungkol sa “Araw-araw,” tungkol sa “panahon” bilang isang pagsubok, at tungkol sa mga paglalakbay-panata sa Jerusalem. At kung babasahin mo itong mabuti, ito ay hindi isang tuluy-tuloy na daloy ng kaisipan. Ito ay isang maliwanag na, “Ipinakita sa akin ito,” at itinatala niya ang ipinakita sa kaniya; at, ipinakita sa kaniya ang isang bagay na hindi kinakailangang may kaugnayan. Dapat mong makita iyon; sapagkat, habang sinisimulan nilang pagdugtong-dugtungan ang mga talatang ito, sinisimulan nilang likhain ang kaisipan na waring may sinasabi siyang isang bagay na sa katunayan ay hindi naman niya sinabi.

Review and Herald, Nobyembre 1, 1850

Sige. Pansinin ang unang talata sa limang talatang ating pinag-uukulan mula Nobyembre 1850.

“Noong Setyembre 23, ipinakita sa akin ng Panginoon na muli niyang iniunat ang kaniyang kamay upang bawiin ang nalabi sa kaniyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pag-ibayuhin sa panahong ito ng pagtitipon. Sa panahon ng pagkakalat ay sinaktan at pinunit ang Israel; ngunit ngayon sa panahon ng pagtitipon ay pagagalangin at tatalian ng Diyos ang sugat ng kaniyang bayan. Sa pagkakalat, ang mga pagsisikap na ginawa upang ipalaganap ang katotohanan ay nagkaroon lamang ng kaunting epekto, at kakaunti lamang o wala halos naisagawa; ngunit sa pagtitipon, kapag iniunat ng Diyos ang kaniyang kamay upang tipunin ang kaniyang bayan, ang mga pagsisikap na ipalaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng nilalayong bunga. Ang lahat ay dapat magkaisa at maging masigasig sa gawain. Nakita ko na kahiya-hiya para sa sinuman na bumaling sa panahon ng pagkakalat upang kumuha ng mga halimbawang pamamahalaan sa atin ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagkat kung wala nang higit na gagawin ang Diyos para sa atin ngayon kaysa ginawa niya noon, ang Israel ay hindi kailanman matitipon. Kasinhalaga ng pangangaral na ang katotohanan ay mailathala sa isang pahayagan.”—

Ang huling pangungusap mula sa talatang iyon ay nagsasabi, “Kasinghalaga na ang katotohanan ay mailathala sa isang pahayagan gaya ng ito’y maipangaral.” Sige. Ang kaisipang ito ay isasantabi.

Ang ikalawang talata sa limang ating isinasalang-alang, na kung saan ay nagsasabing, “Ipinakita sa akin ng Panginoon,” makikita ninyong may salungguhit ko ito.

—“Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang tsart ng 1843 ay pinatubayan ng Kaniyang kamay, at na walang anumang bahagi nito ang dapat baguhin; na ang mga bilang ay gaya ng Kaniyang ninanais. Na ang Kaniyang kamay ay nasa ibabaw nito at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita nito, hanggang sa maalis ang Kaniyang kamay.”—

Ang dahilan kung bakit may anumang salungguhit ako sa apat na talatang ito sa itaas ng pahina ay sapagkat ang mga iyon ay magkakaroon ng mga pagbabagong editoryal kapag ito ay muling inilimbag sa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* noong 1851.

Sige. Ang “Ipinakita sa akin ng Panginoon” ay babaguhin; ang “sa pamamagitan ng Kaniyang kamay” ay babaguhin, ang “na walang anumang bahagi nito ang dapat baguhin” ay babaguhin.

Pagkatapos, sa susunod na talatang naka-bold [ikaapat na talata] sa pahina, ay sinasabi,

—“Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang Panahon ay hindi naging isang pagsubok mula pa noong 1844, at na ang panahon ay hindi na muling magiging isang pagsubok kailanman.”—

“Ang Panginoon ay nagpakita sa akin,” iyan ay babaguhin. Ang kanilang gagawin sa susunod na taon sa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, kukunin nila ang talatang iyon na may iisang pangungusap at pagsasamahin nila iyon sa naunang talata. Gagawin nila itong iisang talata.

Ngunit, gayundin, kung ang isang salita o mga salita ay naka-bold, magkakaroon ng iba pang mga pagbabago sa tipo; at bibigyan ko kayo ng isang halimbawa ng ibig kong sabihin.

At sa ikatlong talata ay sinasabi,

—“Nang magkagayon ay nakita ko, kaugnay ng —Araw-araw,’ na ang salitang —hain’ ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa tungkol dito sa mga naghayag ng sigaw tungkol sa oras ng paghatol. Nang umiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa sa —Araw-araw;’ ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, ibang mga pananaw ang tinanggap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan.”—

Pagkatapos, sa kasunod na talatang naka-bold [ikaapat na talata] sa pahina ay nakasaad,

“Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang Panahon ay hindi naging pagsubok mula pa noong 1844, at na ang panahon ay hindi na muling magiging pagsubok kailanman.”—

“Ang Panginoon ay nagpakita sa akin,” iyan ay babaguhin.

Ang kanilang gagawin sa susunod na taon sa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* ay kukunin nila ang talatang iyon na binubuo ng iisang pangungusap, at pagsasamahin nila ito sa naunang talata. Gagawin nila itong iisang talata.

At papalitan nila ang “Ipinakita sa akin ng Panginoon” ng “Ipinakita rin sa akin.” Maliwanag ba? Pagsasamahin nila ang dalawang talatang iyon upang maging iisang talata, at papalitan nila iyon sa “Ipinakita rin sa akin,” noong 1851.

—“Pagkatapos ay itinuro sa akin ang ilan na nasa malaking kamalian, na ang mga banal ay kailangan pang pumunta sa Lumang Jerusalem, atbp., bago dumating ang Panginoon. Ang gayong pananaw ay may hilig na ilihis ang isip at malasakit mula sa kasalukuyang gawain ng Diyos, sa ilalim ng mensahe ng ikatlong anghel; sapagkat kung tayo ay kailangang pumunta sa Jerusalem, kung gayon ang ating mga isip ay likas na mapapasa roon, at ang ating mga yaman ay pipigilan sa ibang mga gamit, upang madala ang mga banal sa Jerusalem. Nakita ko na ang dahilan kung bakit sila pinabayaang mapasok sa malaking kamaliang ito, ay sapagkat hindi nila ipinahayag at tinalikuran ang kanilang mga kamalian, na kanilang kinasadlakan sa loob ng ilang taon nang

nakalipas.” Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Ngunit, kapag dumating kayo sa Early Writings, alam ba ninyo kung ano ang kanilang ginagawa? Inaalís nila ang “I was also shown,” samantalang sa Early Writings, sa isang talatang ito, ganito ang sinasabi: “Nang umiral ang pagkakaisa bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa tamang pananaw tungkol sa —Daily, ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, ibang mga pananaw ang niyakap, at ang kadiliman at kalituhan ay sumunod.” Inalís nila ang “I was also shown,” at ang kasunod na pangungusap ay, “time had not been a test since 1844.” Bigla na lamang ay hindi mo na nalalaman na ang kaisipang ito tungkol sa panahong hindi naging isang pagsubok mula noong 1844 ay isa sa mga bagay na partikular na ipinakita sa kaniya. Napapaniwala ka na ito ay bahagi ng liwanag na ibinigay sa kaniya tungkol sa Daily sa huwad na pananaw na nagbubunga ng kalituhan.

Iyan ay hindi ang orihinal. Nasa iyo ang orihinal. Suriin mo iyon.

Ang Susunod na Hakbang (Ikalawang Hakbang)—1851 Isang Balangkas ng Karanasang Cristiano at Pananaw ni Ellen G. White

Pagkatapos, sa ilalim nito, ay makikita ang *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White*, na inilimbag noong 1851; at naroon ang paghihimay ng mga pagbabagong naganap, at may isang napaka, napakahalagang pagbabago.

“Noong ika-23 ng Setyembre, ipinakita sa akin ng Panginoon na iniunat niyang muli ang kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi sa kaniyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat pag-ibayuhin sa panahong ito ng pagtitipon. Sa panahon ng pagkakawatak-watak, ang Israel ay pinalo at niluray; ngunit ngayon sa panahon ng pagtitipon ay pagagalangin at tatalian ng Diyos ang sugat ng kaniyang bayan. Sa pagkakawatak-watak, ang mga pagsisikap na ginawa upang ipalaganap ang katotohanan ay nagkaroon lamang ng kakaunting bunga, kaunti lamang o wala halos naisasagawa; ngunit sa pagtitipon, kapag iniunat na ng Diyos ang kaniyang kamay upang tipunin ang kaniyang bayan, ang mga pagsisikap na ipalaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng kanilang nilalayong bunga. Ang lahat ay dapat magkaisa at maging masikap sa gawain. Nakita ko na mali para sa sinuman na tumukoy sa pagkakawatak-watak bilang mga halimbawang pamamahalaan natin ngayon sa pagtitipon; sapagkat kung ang Diyos ay wala nang higit na gagawin para sa atin ngayon kaysa ginawa niya noon, ang Israel ay hindi kailanman matitipon. [Inalís: Kasing-kinakailangan na mailathala ang katotohanan sa isang pahayagan, gaya ng pangangaral nito.] [Pinagsamang mga Talata] Nakita ko [dating—“ipinakita sa akin ng Panginoon”] na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, [dating—“ng Kaniyang kamay”] at na ito ay hindi dapat baguhin; [dating—“walang bahagi nito ang dapat baguhin”] na ang mga bilang ay ayon sa nais niya. Na ang kaniyang kamay ay nakapatong doon, at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang makakita nito, hanggang sa alisin ang kaniyang kamay.”

Nang magkagayo’y nakita ko, kaugnay ng “Araw-araw,” na ang salitang “hain” ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pananaw tungkol dito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghuhukom. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pananaw tungkol sa “Araw-araw;” ngunit

mula nang 1844, sa gitna ng kalituhan, ibang mga pananaw ang tinanggap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. [Pinag-isang mga talata] Nakita ko rin [Noon—"ipinakita sa akin ng Panginoon"] na ang panahon ay hindi naging isang pagsubok mula pa noong 1844, at na ang panahon ay hindi na muling magiging isang pagsubok kailanman.]" *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, ExV 61–62.

Panahong Hindi Kaugnay ng Mensahe ng Ikatlong Anghel

Si Ellen White ay nagkaroon ng ibang pangitain kaysa sa pangitaing iyon na sa huli ay napaloob sa *Early Writings*. Siya ay nagkaroon ng ilang pangitain; ngunit, nagkaroon siya ng isang pangitain kung saan may sinabi sa kanya; sinabi sa kanya ang isang talata, at isinulat niya iyon.

"Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang pabalita ng ikatlong anghel ay dapat humayo, at ipahayag sa nangangalat na mga anak ng Panginoon, at na ito'y hindi dapat isabit sa panahon; sapagkat ang panahon ay hindi na muling magiging isang pagsubok. Nakita ko na ang ilan ay nagkakaroon ng isang huwad na pananabik na nagmumula sa pangangaral tungkol sa panahon; na ang pabalita ng ikatlong anghel ay higit na makapangyarihan kaysa kayang ibigay ng panahon. Nakita ko na ang pabalitang ito ay makatatayo sa sarili nitong saligan, at na hindi nito kailangan ang panahon upang palakasin ito, at na ito'y hahayo taglay ang makapangyarihang kapangyarihan, at gagawin ang gawain nito, at paiikliin sa katuwiran." *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, ExV 48.

Ano ang tinutukoy niyang sinasabi roon? Na kailanman ay hindi na natin dapat muling iugnay sa panahon ang Mensahe ng Ikatlong Anghel, hindi ba?

Amen? Kasama ko ba kayo?

Saan mo matatagpuan ito? Saan ito naroroon?

MULA SA MGA DUMALO: (Walang tugon.)

MULA SA MGA TAGAPAKINIG: Isang Balangkas ng Karanasang Kristiyano at mga Pananaw.

Isang Balangkas ng Karanasan at mga Pananaw na Cristiano ni Ellen G. White, pahina 48, pahina 48.

Sige. Saan natin masusumpungan ang siping ating tinatalakay na hango sa *Review and Herald*, Nobyembre 1850; saan ito matatagpuan sa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*? Buweno, ito ay matatagpuan, kung babalikan ninyo ang inyong mga tala, sa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White*, pahina 61 at pahina 62.

Mayroon kang isang pangitain sa *A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White* na nakatala sa pahina 48; at pagkatapos ay mayroon ka ng pangitain na sa huli ay malalathala sa *Early Writings*, sa mga pahina 61 at 62. Ang pagitan ng mga ito ay 13 o 14 na pahina, hindi ba?

At ano ang kanilang gagawin pagdating sa *Early Writings*? Kukunin nila ang talatang ito mula sa pahina 48 at ipapasok nila ito kaagad pagkatapos ng kaniyang pahayag na ang panahon ay hindi na

isang pagsubok. Pagsasamahin nila ang dalawang pangitain.

Nauunawaan mo ba ang ibig kong sabihin?

LALAKI SA MGA TAGAPAKINIG: Oo.

Nauunawaan mo ba ang ibig kong sabihin?

INDIBIDWAL NA TINUTUKOY SA MGA NAKIKINIG: (Pagpapatibay.)

Sige, sapagkat ikaw ang siyang nakikita kong may higit na kaunting pagpapatibay.

Ang Huling Hakbang (Ikatlong Hakbang)—1882 Maagang mga Sinulat

Sige. Ngayon, bumabalik ako sa pahina 6 ng inyong mga tala; at ngayon, narito na naman ninyo ang Early Writings.

“Setyembre 23, . . . Nakita ko na ang tsart ng 1843 ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon, at na iyon ay hindi dapat baguhin; na ang mga bilang ay ayon sa Kaniyang kalooban; na ang Kaniyang kamay ay nasa ibabaw nito at ikinubli ang isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang, upang walang sinuman ang makakita niyon, hanggang sa alisin ang Kaniyang kamay.

Pagkatapos ay nakita ko, may kaugnayan sa “palagian” (Daniel 8:12), na ang salitang “handog” ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto, at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa tungkol dito sa mga nagpahayag ng sigaw ng oras ng paghuhukom. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa tungkol sa “palagian”; ngunit sa kalituhang umiral mula noong 1844, iba pang mga pananaw ang tinanggap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Ang panahon ay hindi na naging isang pagsubok mula noong 1844, at hindi na ito kailanman muling magiging isang pagsubok.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang mensahe ng ikatlong anghel ay dapat humayo, at ipahayag sa nangangalat na mga anak ng Panginoon, ngunit hindi ito dapat isabit sa panahon. Nakita ko na ang ilan ay nagkakaroon ng maling pananabik, na nagmumula sa pangangaral tungkol sa panahon; ngunit ang mensahe ng ikatlong anghel ay higit na matibay kaysa maibibigay ng panahon. Nakita ko na ang mensaheng ito ay makatatayo sa sarili nitong saligan at hindi nangangailangan ng panahon upang ito’y patibayin; at na ito’y yayaon taglay ang makapangyarihang kapangyarihan, at gagawin ang gawain nito, at paiikliin sa katuwiran.

“Pagkatapos ay itinuro sa akin ang ilan na nasa malaking kamalian ng paniniwalang tungkulin nilang pumunta sa Matandang Jerusalem . . .” Early Writings, 74–76.

At ang dahilan kung bakit ito ay naka-boldface, ito ang talata rito na nagsasabing, “. . . Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa tamang pagkaunawa sa —araw-araw’; ngunit sa kalituhang namayani mula noong 1844, iba pang mga pananaw ang niyakap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Ang panahon ay hindi na naging pagsubok mula noong 1844, at hindi na ito muling magiging pagsubok kailanman.” kailangan ninyong alalahanin na sa orihinal na unang tala niya ng pangitaing ito, sinabi niya, “Ipinakita sa akin na ang panahon

ay hindi na naging pagsubok mula noong 1844,” at iyon ay ibang talata. Tiniyak niyang may pagkakaiba sa pagitan ng ipinakita sa kanya tungkol sa Araw-araw at ng ipinakita sa kanya tungkol sa panahon bilang isang pagsubok; at na ang kasunod na talata, na tumatalakay sa kawalan ng anumang nag-uugnay na panahon sa Mensahe ng Ikatlong Anghel, ay wala sa orihinal na pangitain. Iyon ay nasa pahina 48 ng *Life Sketches*, hindi sa mga pahina 61 at 62.

Ngunit, pagdating mo sa *Early Writings* noong 1882, pinagsama nila ang mga iyon; at, samakatuwid, nang dumating ka sa dekada 1930 at ikaw ay humihiwalay na tungo sa malalim na kadiliman sa Adventismo, at sinabi ni Willie White na kapag pinag-aaralan mo ang *Daily* ay dapat mo itong pag-aralan sa konteksto ng panahon—“Paumanhin, Willie, ang pananagutan mo ay ang maging siyang nagbigay ng tumpak na makasaysayang talaan ng Espiritu ng Hula. Ikaw sana ang siyang lumaban sa Espiritu ng Hula. At sa iyong paglalahad ng *Early Writings*, pahina 75, binale-wala mo ang mga orihinal na pinagmulan, at sinasabi ng mga orihinal na pinagmulan na nang itinaas mo ang pangangatwiran na ang *Daily* ay kailangang isaalang-alang sa konteksto ng panahon sa *Early Writings*, 74, iyan ay lubos na hindi totoo.”—Hindi ito totoo! Hindi ito mapatutunayan ng talaan sa Espiritu ng Hula. Hindi ito mapanghahawakan ng kasaysayan ng panahong iyon.

Sige. Punto 1, sinasabi ni Sister White na may isang tamang pagkaunawa tungkol sa *Daily*, sa *Early Writings*, 74. Ang pangunahing pangangatwiran na ipinilit kalaunan sa takbo ng kasaysayan ay na kapag pinag-aaralan mo ang siping iyon sa *Early Writings*, 74, kailangan mo itong ilagay sa konteksto ng pagtatakda ng panahon. Ang pangangatwirang iyan ay huwad; hindi ito wasto!

Kaya, ngayon ay naiwan na lamang tayo sa paninindigang may isang tamang pananaw tungkol sa *Daily*. Tama ba? Ngunit, tatalakayin pa natin ang isa pang kaisipang mula sa talatang ito.

Sinasabi nito, “Noong Setyembre 23, ipinakita sa akin ng Panginoon” Setyembre 23, kailan? 1850: “Noong Setyembre 23, 1850, ipinakita sa akin ng Panginoon.”

Ano ang ipinakita Niya sa kaniya?

Buweno, isa sa mga bagay na ipinakita Niya sa kaniya ay na mula pa noong 1844, ang iba pang mga pananaw hinggil sa *Daily* ay tinanggap.

“Noong Setyembre 23, 1850, ipinakita sa akin ng Panginoon Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa tamang pagkaunawa tungkol sa —*Daily*; ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, iba pang mga pananaw ang niyakap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. *The Review and Herald*, Nobyembre 1850.”

Marso 1850 Ang “Araw-araw” ay ang Makalupang Santuwaryo

Kaya, sa ibabang bahagi ng pahina 6 ay may isang talata na mula sa *Review and Herald* ng Marso 1850, at ito ay isang artikulo ni David Arnold.

“Nakikita rin niya [ni Daniel] ang kaparehong mapaniil na kapangyarihan—na tumatayo laban sa Prinsipe ng mga prinsipe;’ sa gayon ay winawakasan ang pagiging may-bisa ng lahat ng pang-araw-araw na mga hain na itinatag sa Sinai upang araw-araw na ganapin hanggang sa

dumating ang Binhi. Dito si Cristo, ang tunay na diwa, o dakilang haing antitipikal, ay pinatay ng mga kawal na Romano. Kaya sa pamamagitan ng Roma—‘ang pang-araw-araw na hain ay inalis,’ at ang dako ng kaniyang santuwaryo ay ibinagsak ni Tito, isang Romanong heneral, nang kaniyang wasakin ang lunsod ng Jerusalem, at ang templo ng Dios, na kinaroroonan ng—‘santuwaryo.’ Dito nagsimula ang katuparan ng makahulag pahayag ni Cristo. ‘At sila’y mangabubuwal sa pamamagitan ng talim ng tabak at dadalhing bihag sa lahat ng mga bansa, at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Gentil, HANGGANG SA MAGANAP ANG MGA PANAHON NG MGA GENTIL.’ Lucas 21:24.” David Arnold, Review and Herald, Marso 1850, Tomo 1, Bilang 8.

Sa artikulong ito, itinuturo ni David Arnold na ang “Daily” sa Aklat ni Daniel ay kumakatawan sa santuwaryong Judio sa Jerusalem na inalis ng Paganong Roma noong AD70.

Setyembre 1850 Ang “Araw-araw” ay ang Ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo

Pagkatapos, noong Setyembre 1850, sa gayunding taon—at siya nga pala, sino ang patnugot ng Review and Herald noong 1850? Ang kaniyang pangalan ay James White.

Kaya nga, noong Setyembre ng 1850, inilathala ni James White ang isang artikulo ni Crosier na nagtuturo na ang Daily ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo.

Ngayon, hindi ito tuwirang itinuturo ni James White, ngunit kinukuha ng mga tao ang hinuha roon at sinasabing iyon ang kaniyang itinuturo. At bakit ko ito sinasabi? Sinasabi ko ito dahil sa kadahilanang ito: Noong Setyembre ng 1850, sinabi ni Sister White na mula pa noong 1844 ay may iba pang mga pananaw tungkol sa Daily na niyakap sa kadiliman, at sumunod ang kalituhan.

Ang dalawang pananaw na ito [Arnold at Crosier] ay hindi ang pananaw ng mga Pioneer na ang Daily ay Paganismo.

At nasa pahina 7 ang dalawang talata mula sa artikulo ni Crosier, kung saan kaniyang ipinahihiwatig na ang “Daily” ay ang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo.

“At ang dako ng Kaniyang Santuwaryo ay ibinagsak;” Daniel 8:11. Ang pagbagsak na ito ay naganap sa mga araw at sa pamamagitan ng kapangyarihang Romano; samakatuwid, ang Santuwaryo sa talatang ito ay hindi ang Lupa, ni ang Palestina, sapagkat ang una ay naibagsak sa pagkahulog, mahigit 4,000 taon na ang nakaraan, at ang huli sa pagkabihag, mahigit 700 taon bago ang pangyayari sa talatang ito, at alinman sa dalawa ay hindi sa pamamagitan ng kapangyarihang Romano.

“Ang Santuwaryong ibinagsak ay yaong nauukol sa Kaniya na laban sa Kaniya’y nagpakalaki ang Roma, na siyang Prinsipe ng hukbo, si Jesu-Cristo; at itinuturo ni Pablo na ang Kaniyang Santuwaryo ay nasa langit. Muli, Daniel 11:30–31, —Sapagkat ang mga sasakyang-dagat ng Chittim ay darating laban sa kaniya; kaya’t siya’y malulumbay at babalik, at magkakaroon ng galit (ang pamalo sa pagpaparusa) laban sa banal na tipan (Kristiyanismo), gayon ang kaniyang gagawin; oo, siya’y babalik at magkakaroon ng pakikipagkaunawaan sa kanila (mga pari at mga obispo) na nagtatakwil sa banal na tipan. At ang mga bisig (sibil at panrelihiyon) ay tatayo sa kaniyang panig, at kanilang (ang Roma at yaong mga nagtatakwil sa banal na tipan)

dudungisan ang Santuwaryo ng kalakasan.’ Ano nga ito na pinagsamang dinungisan ng Roma at ng mga apostata ng Kristiyanismo? Ang pagsasanib na ito ay nabuo laban sa —banal na tipan’, at ang Santuwaryo ng tipang iyon ang kanilang dinungisan; na magagawa nila kung paanong dinungisan ang pangalan ng Diyos; Jeremias 34:16; Ezekiel 20; Malakias 1:7. Ito ay siya ring paglapastangan o pamumusong sa Kaniyang pangalan. Sa ganitong diwa ay dinungisan ng —pampolitika-panrelihiyon’ na hayop na ito ang Santuwaryo, (Apocalipsis 13:6), at ibinagsak ito mula sa kinalalagyan nito sa langit, (Awit 102:19; Jeremias 17:12; Hebreo 8:1–2) nang tawagin nila ang Roma na banal na lunsod, (Apocalipsis 21:2) at iluklok doon ang Papa taglay ang mga titulong, —Panginoong Diyos ang Papa’, —Banal na Ama’, —Ulo ng Iglesia’, atbp., at doon, sa huwad na —templo ng Diyos’, ay nag-aangkin siyang gawin ang tunay na ginagawa ni Jesus sa Kaniyang Santuwaryo; 2 Tesalonica 2:1–8. Ang Santuwaryo ay nayurakan sa ilalim ng paa (Daniel 8:13), gaya rin naman ng Anak ng Diyos. (Hebreo 10:29.)” O. R. L. Crosier, —Ang Santuwaryo’, Review and Herald, Setyembre, 1850.

Ang Lohika ni James White

Bakit ilimbag ni James White ang artikulong ito kung mas alam niya ang tama? Ang dahilan nito ay “The Logic of James White” sa inyong mga tala.

Ang unang bagay na nalimbag matapos ang Kabiguan ay tinatawag na A Word to the Little Flock, at ang tatlong taong naging mga may-akda sa lathalaing iyon ay sina James at Ellen White at Joseph Bates. Ang unang bagay na nalimbag matapos ang Oktubre 22, 1844, ng mga taong yaon na nagpapatuloy sa landas ay ang artikulong ito; at, sa artikulong ito, pinagtitibay ni Sister White ang pananaw ni Crosier, hindi ang kaniyang pananaw tungkol sa Daily kundi ang kaniyang pananaw hinggil sa paglipat ni Cristo mula sa Banal na Dako tungo sa Kabanal-banalang Dako.

Pansinin ninyo, si Sister White ito. Ito ang dahilan kung bakit magiging handa si James White na ilimbag ang artikulo ni Crosier, sinasabi nito,

Naniniwala ako na ang Santuwaryo, na lilinis sa katapusan ng 2300 araw, ay ang Templo ng Bagong Jerusalem, na doo’y si Cristo ay isang ministro.” —ito ay si Ellen White— “Ipinakita sa akin ng Panginoon sa pangitain, mahigit isang taon na ang nakararaan, na si Kapatid na Crosier ay may taglay na tunay na liwanag hinggil sa paglilinis ng Santuwaryo, atbp.; at na kalooban Niya na isulat ni Kapatid na C. ang pananaw na ibinigay niya sa amin sa Day-Star, Extra, Pebrero 7, 1846. Lubos kong nadarama na ako’y ganap na binigyan ng kapahintulutan ng Panginoon upang irekomenda ang Extra na iyon sa bawat banal.

Idinadalangin ko na ang mga linyang ito ay maging isang pagpapala sa iyo, at sa lahat ng minamahal na mga anak na maaaring bumasa ng mga ito. “A Word to the Little Flock,” Mayo 12, 1847.

Kaya, maging hanggang sa kasalukuyan, sinasabi ng ilan sa mga makabagong historyador sa Adventismo, “Tingnan ninyo iyan. Ibinibigay ni Ellen White ang kaniyang ganap na pagsang-ayon sa artikulo ni Crosier; at samakatuwid, ang sinabi ni Crosier tungkol sa Daily bilang ministryo ni Cristo sa Santuwaryo ay kinakailangang totoo.” At kapag sinasabi nila iyan, kanilang binabaluktot ang kasaysayan; sapagkat ang artikulo ni Crosier ay may walong seksiyon, at mula pa sa pasimula

ay naunawaan ng mga Adventista na apat sa mga seksiyong iyon ay lubos na kadiliman at kailanman ay hindi, hindi, hindi na muling inilimbag sa Adventismo.

Bilang isang halimbawa, isa sa kaniyang mga paninindigan sa artikulong iyon ay na kapag bumalik si Jesus ay magkakaroon ng isang libong taon ng kapayapaan. Hindi iyan pinaniniwalaan ng mga Adventista at kailanman ay hindi nila pinaniwalaan. Ang pagkaunawang iyon ay isang pagkaunawang tinanggihan ni William Miller na sa katunayan ay naglalagay kay William Miller sa tamang landas para sa pag-unawa sa katotohanan. Ang turong iyon ay isa sa mga turong tuwirang kabaligtaran ng pagkaunawang Millerita.

Kaya, nang ilathala ni Crosier ang walong-bahaging artikulong ito, alam nila kaagad sa pasimula pa lamang na apat sa mga bahaging ito ay hindi maaaring ilimbag muli.

Ngunit, inilimbag ni James White ang bahaging doo’y ipinahihiwatig ni Crosier na ang Daily ay ang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo; datapuwa’t, ang muling ililimbag lamang niya ay yaong apat na bahaging iyon. Hindi niya muling ililimbag ang iba pang apat. Ngunit, upang muling mailimbag ni James White ang apat na bahagi ni Crosier, kinailangan niyang ilimbag iyon sa dalawang isyu. Kinailangan niya iyong ilimbag nang dalawang ulit noong Setyembre 1850.

Walang sapat na puwang sa kaniyang Review and Herald noong Setyembre 1850, kaya naglimbag siya ng dalawang isyu ng Review and Herald noong Setyembre 1850 upang mailathala niya nang buo ang buong artikulo ni Crosier tungkol kay Cristo na lumilipat mula sa Dakong Banal tungo sa Kabanal-banalan.

Ngayon, mapapansin ninyo kay Gerard Damsteegt na ibinibigay niya ang makasaysayang pagtataya na laging nalalaman ng mga Adventista na may mga bahagi sa mga artikulo ni Crosier na mali at na ang mga iyon ay hindi maaaring muling ilimbag.

“Sinabi niya [Ellen Harmon]: —Ipinakita sa akin ng Panginoon sa pangitain, mahigit isang taon na ang nakararaan, na si Kapatid na Crosier ay taglay ang tunay na liwanag tungkol sa paglilinis ng Santuwaryo, atbp.; at na kalooban Niya na isulat ni Kapatid na C. ang pananaw na ibinigay niya sa amin sa Day Star Extra, Pebrero 7, 1846. Lubos kong nadaramang pinahintulutan ako ng Panginoon na irekomenda ang Extra na iyon sa bawat banal’ (Liham. E. G. White kay Curtis, Word to the Little Flock, 12). Karaniwang ipinaliwanag ng mga Ikapitong-araw na Adventista ang pahayag na ito na nangangahulugang ang mga paglalahad ni Crosier ay hindi walang mga pagkakamali, subalit ang kaniyang pangunahing tipolohikong pangangatwiran ay wasto. Inalis sa mga muling paglilimbag ng artikulo ang mga bahaging kanilang itinuring na di-tumpak.” P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Hindi Kailanman Maaaring Muling Ilimbag ang Kaniyang Kumpletong Dokumentong

Ngayon, sa susunod na pahina ay makikita ninyo si W. A. Spicer na nagpapatotoo sa gayunding bagay: Lagi nilang nalalaman na may kamalian sa mga artikulo ni Crosier, at hindi nila kailanman muling inilimbag ang apat na bahaging iyon.

“Nakalulungkot sabihin, si batang Crosier ay lumakad sa liwanag ng katotohanan tungkol sa Sabbath nang napakaikling panahon lamang. Nang maglaon ay itinakwil niya ang katuruan tungkol sa santuwaryo na siya ring tinulungan niyang itatag. Muling inilimbag ng ating mga kapatid na pionero ang kanyang pagpapaliwanag tungkol sa santuwaryo nang ilang ulit sa kanilang mga unang pahayagan, ngunit kailanman ay hindi nila muling nailimbag ang kanyang buong dokumento. Dito ay idinagdag niya sa pagpapaliwanag tungkol sa santuwaryo ang ilang kaisipan hinggil sa panahong darating—isang makalupang milenyo, na may maluwalhating kapanahunan sa lupang ito sa Ikalawang Pagparito. Ang mga bagay na ito ay palaging inaalís ng ating mga kapatid. Ang mga katuruang ito tungkol sa panahong darating ay laganap noon. Ang doktrinang iyon ay kailanman ay hindi umangkop sa tiyak na pahayag ng pagparito; at walang alinlangan na ang lebadurang ito ng kamalian ay tumulong upang iligaw ang mga nakababatang lalaki palayo sa mga katotohanan ng Sabbath at ng santuwaryo. Di naglaon ay bumaling siya sa mapait na pagsalungat sa ating unang kilusan.” W. A. Spicer, *Review and Herald*, Disyembre 14, 1939

Ang punto ay may mga tao ngayon na kinukuha ang pagsang-ayon ni Sister White sa artikulo ni Crosier sa *A Word to the Little Flock*—mga taong gaya ni Heidi Heikes, si Heidi Heikes na may kaniyang hangal na aklat tungkol sa “Daily” bilang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo. Ito ang isa sa kaniyang mga argumento.

Ang mga taong gumagawa nito ay binabalewala ang mga pangkasaysayang katotohanan. Hindi nila kailanman muling maililimbag ang lahat ng mga artikulo ni Crosier. At ang igiit na ang pag-endorso ni Ellen White sa *A Word to the Little Flock* ay isang pangkalahatang pag-endorso sa paninindigan ni Crosier ay katumbas ng paggiit na ang mga Adventista ay naniniwalang magkakaroon ng isang libong taon ng kapayapaan. Ito ay isang hangal na pangangatuwiran.

Ito ay maling paglalarawan ng kasaysayan, at ginagawa ito upang dayain ang mga tao at upang lumikha ng kalituhan at kadiliman.

Kaya, mayroon kang dalawang historyador, si Spicer na pumanaw na at si Damsteegt na buhay pa; ngunit tinitiyak ko sa inyo, si Spicer man o si Damsteegt, ni isa sa kanila ay hindi sasang-ayon sa akin tungkol sa aking inilalahad. Sige, hindi sila sasang-ayon. Kaya, mayroon kang dalawang magkatunggaling historyador na nagkakaisa sa sinasabi ko sa inyo. Walang anumang ganap na katwiran upang ipakahulugan ang pagsang-ayon ni Ellen White sa artikulo ni Crosier na para bang ang lahat ng nilalaman nito ay ganap na walang pagkakamali.

Ang *Advent Review*—Bolyum 1, Auburn NY, Bilang 3

Ang *Advent Review*—Tomo 1, Auburn NY, Bilang 4

Ang *Advent Review*—Tomo 1, Auburn, NY, Natatanging Bilang

Nang simulang ilimbag ni James White ang artikulo ni Crosier noong Setyembre ng 1850 sa *The Review and Herald*, iyon ay Tomo 1, Bilang 3.

Ngunit, hindi niya maisama ang lahat sa Volume 1, Number 3; kaya tinapos niya ang artikulo sa Volume 1 ng *The Review and Herald*, Number 4. At kailan niya ito ginawa? Noong Setyembre ng

1850.

Ano nga ba ang nangyari noong Setyembre ng 1850? Si Sister White ay nagkaroon ng isang pangitain na nagsasabi, “Noong Setyembre 23, 1850, ipinakita sa akin ng Panginoon Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa tamang pagkaunawa hinggil sa —‘Daily;’ ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, ibang mga pananaw ang tinanggap, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. The Review and Herald, Nobyembre 1850.”

Sino ang kaniyang asawa? Siya ang patnugot ng The Review and Herald.

Kaya, ano ang ginawa niya nang sabihin ng kaniyang asawa, “Alam mo ba kung ano ang kasasabi lamang sa akin ng Panginoon, James? Sinabihan ako na hindi natin dapat ipinakikilala ang mga pananaw tungkol sa Daily na sumasalungat sa pagkaunawa ng mga Pionero na ang Daily ay Paganismo, sapagkat nagdadala ito ng kadiliman at kalituhan.”

Kaya, ano ang ginawa ni James White? Noong Setyembre ng 1850 ay naglimbag siya ng isa pang Review and Herald, tatlo sa loob ng isang buwan. Ito ay tinatawag na Volume 1, Natatanging Edisyon.

At ano ang ginawa niya? Muli niyang inilimbag ang artikulo ni Crosier at inalis ang sinabi ni Crosier tungkol sa Daily!

Mga Kapatid, ito ay makasaysayang katunayan na naunawaan nina James at Ellen White na ang pananaw ni Crosier tungkol sa “Daily” ay mali at na ito ay nagdulot ng kadiliman at kalituhan.

At ano ang pananaw ni Crosier tungkol sa “Daily”? Na iyon ay ang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo.

Kaya, sa *Early Writings*, 74, nang kaniyang sabihin, “Noong Setyembre 23, ipinakita sa akin ng Panginoon na ang mga Millerita ay may tamang pagkaunawa tungkol sa Daily,” ang makasaysayang katibayan ay naunawaan ng mga Millerita—

Ngayon, mga Kapatid, mga Kapatid, huwag ninyong palampasin ang katotohanang ito: Ano ito: Setyembre 1850, ipinakita kay Sister White na mula pa noong 1844 ay may iba pang mga pananaw tungkol sa Daily na tinanggap; Mayo 1850, iniharap ni Arnold ang Daily bilang santuwaryong Judio; Setyembre 1850, inilathala ang unang bahagi sa dalawa ng artikulo ni Crosier, kalakip ang kaniyang paglalahad ng Daily bilang ministeryo ni Cristo sa santuwaryo; Setyembre 1850, inilathala ang ikalawang bahagi sa dalawa ng artikulo ni Crosier; Setyembre 1850, muling inilimbag ang artikulo ni Crosier, ngunit inalis ang kaniyang pananaw hinggil sa Daily? Ano ang nagaganap?

Nakikita natin sa mismong taon ding ito na nalikha ang Chart ng 1850, at ano ang sinasabi ng Chart na ito tungkol sa Araw-araw? “Pamamahalang Pagano o ang ARAW-ARAW na inalis. Dan. 11:31 508.”

Nalalaman ni Ellen White kung ano ang paninindigan hinggil sa Araw-araw ng mga nagbigay ng pahayag ng Oras ng Paghuhukom. Nang sabihin niyang taglay nila ang wastong pananaw,

nalalaman niya na ang wastong pananaw ay yaong ito’y kumakatawan sa pag-aalis ng Paganong Paghahari; ang Araw-araw ay kumakatawan sa Paganismo.

At sa taong ito, 1850, pinatutunayan ng makasaysayang tala na kaniyang itinakwil at itinakwil ng kaniyang asawa ang aral na ang Daily ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo, na siyang aral na itinataguyod ng Biblical Research Institute ng Seventh-day Adventist Church. Ito ang aral na sinusuportahan ng mga self-supporting ministries, gaya ng Heartland at Steps to Life. Ito ang aral na nagdadala ng kadiliman at kalituhan.

Ngayon, pansinin ninyo ito hinggil sa Tsart ng 1850. Ito ay noong Nobyembre ng 1850. Ito rin ang buwang tinanggap niya ang pangitain na kaniyang itinala, na sa huli ay sumailalim sa pag-unlad noong 1851, at pagkatapos noong 1882 ay napasama sa Early Writing, sa mismong buwang ito, sa mismong buwang ito, noong Nobyembre ng 1850. Sinasabi nito,

“Noong Lunes ay bumalik kami sa Dorchester, kung saan naninirahan ang ating minamahal na Kapatid na si Nichols at ang kaniyang pamilya.”—

Dito mismo sa bahaging ito [tumutukoy sa 1850 Chart, sa kanang-itaas na sulok], “Inilathala ni Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.” Sige? Tungkol dito ang kaniyang sinasabi, hindi ba? Nakikita ba ninyo ito, ang Chart na ito?

—“Doon sa gabi ay binigyan ako ng Diyos ng isang lubhang kawili-wiling pangitain, na ang kalakhang bahagi nito ay inyong makikita sa lathalain. Ipinakita sa akin ng Diyos ang pangangailangang magpalabas ng isang tsart. Nakita kong ito ay kailangan at na ang katotohanang malinaw na inilalahad sa mga talaan ay makagagawa ng malaki at magiging sanhi upang ang mga kaluluwa ay dumating sa pagkakilala ng katotohanan.” Manuscript Releases, bilang 15, 210 Nobyembre, 1850.

Nagkaroon siya ng isang pangitain sa bahay ni Nichols sa Dorchester—iyan ang lahat ay nasa Tsart na ito—na nagsasabi, “Kailangan ninyong gumawa ng isang tsart.”

At ano ang sinasabi niya tungkol sa tsart? Paano niya ito inilalarawan?

Pumunta ka sa Habakkuk 2, “Nakita ko ang pangangailangang maglabas ng isang tsart,” at ano ang gagawin nito? Kinailangan ito, “upang ang katotohanan ay maihayag nang malinaw sa mga tapyas.” Ang Habakkuk 2, talata 2, ay nagsasabi, “At ang Panginoon ay sumagot sa akin, at nagsabi, Isulat mo ang pangitain, at ilagay mong malinaw sa mga tapyas, . . .” Sinasabi niya na ang Otis Nichols 1850 Chart na ito, na inilimbag sa Dorchester, Massachusetts, ay katuparan ng Habakkuk, gaya rin ng sinasabi niya sa The Great Controversy na ang 1843 Chart ay katuparan ng Habakkuk.

Sige, nakikita ba ninyo iyon? Nakikita ba ninyo kung kailan niya tinanggap ang pangitaing ito? Sa mismong panahong nagaganap ito: “September 23d, ipinakita sa akin ng Panginoon . . . na ang aral tungkol sa Daily bilang ministeryo ni Cristo sa Kaniyang Santuario ay nagdudulot ng kadiliman at kalituhan,” at agad na muling inilimbag ng kaniyang asawa ang artikulo at inalis ang dalawang talatang iyon. Hindi na ito muling inilimbag sa Adventismo hanggang 1931 nang muli

itong ilimbag ni Willie White; at nang gawin niya iyon, may maling pagsaksi sa mismong tract na kaniyang inilimbag. Maipakikita ito.

Ngayon, nais kong basahin sa inyo ang isang bagay dito, isang mas mahabang sipi, tungkol sa kaparehong panahong ito. Mula ito sa Nobyembre 27, 1850.

Matagal kong napabayaang ang pagsulat sa inyo. Ngayong ilalahad ko ang aking mga dahilan. Una, wala akong panahong sumulat sa loob ng ilang linggo matapos kong matanggap ang magiliw at malugod na liham ni Sister Arabella, kung hindi’y tinugon ko sana ang kaniyang kahilingan na ito’y masagot sa loob ng dalawang linggo. Lubha kong nagustuhan ang liham. Naging interesado kaming lahat sa liham at umaasa akong ang aking pagkaantala ay hindi makapipigil sa inyo na sagutin ito sa lalong madaling panahon pagka nabasa ninyo, at hindi na ako maghihintay nang gayon katagal sa susunod.

Mabuti na ngayon ang kalusugan ni James at ko. Ang aming tahanan ay nasa Paris, sa bahay ni Kapatid na Andrews, ilang hakbang lamang mula sa tanggapan ng koreo at palimbagan. Mananatili kami rito nang kaunting panahon. Ito ay isang napakabait na mag-anak, gayunma’y lubhang maralita. Ang lahat dito ay malayang ibinibigay hanggang sa kaya nila. Hindi namin iniisip na tama na maging pabigat kami sa kanila habang naririto. Nais na nais kong makita kayong lahat at ang minamahal na Kapatid na Babaing si Gorham.

“Ang aming pagpupulong sa Topsham ay naging isa na may malalim na kabuluhan. Dalawampu’t walo ang dumalo; lahat ay nakibahagi sa pagpupulong.

Noong Linggo, ang kapangyarihan ng Diyos ay dumating sa amin na gaya ng isang malakas na humahagibis na hangin. Ang lahat ay nagsitindig at nagpuri sa Diyos sa pamamagitan ng malakas na tinig; ito ay gaya ng nangyari nang ilagay ang pundasyon ng bahay ng Diyos. Ang tinig ng pagtangis ay hindi maihiwalay sa tinig ng paghiyaw. Iyon ay isang panahon ng pagtatagumpay; ang lahat ay pinalakas at pinanariwa. Kailanman ay hindi pa ako nakasaksi ng gayong makapangyarihang sandali noon.

Ang aming sumunod na pagpupulong ay sa Fairhaven. Naroon si Kapatid na Bates at ang kaniyang asawa. Tunay na isang mabuting pagpupulong iyon. Sa aming pagbabalik sa tahanan ni Kapatid na Nichols, binigyan ako ng Panginoon ng isang pangitain at ipinakita sa akin na ang katotohanan ay dapat maipahayag nang malinaw sa mga tapyas, at ito’y magiging sanhi upang marami ang magpasiyang pumanig sa katotohanan sa pamamagitan ng mga mensahe ng tatlong anghel, na ang dalawang nauna ay maipinaliliwanag nang malinaw sa mga tapyas.”

Iyan ay narito mismo sa ibabang bahaging ito, [itinuturo ang ibabang kaliwang sulok ng 1850 Chart]. Sige? Nasa Chart na ito ang kaniyang tinutukoy.

—“Nakita ko rin na kasinhalaga ng pag-alis ng mga mensahero ang paglalathala ng pahayagan; sapagkat kailangan ng mga mensahero ang isang pahayagang madadala nila, na naglalaman ng katotohanang pangkasalukuyan, upang maibigay sa mga kamay ng mga nakikinig; at sa gayon ay hindi kukupas ang katotohanan sa isip, at ang pahayagan ay makararating sa mga lugar na hindi mapaparoonan ng mga mensahero. May iba pa akong mga bagay na nakita na lilitaw sa pahayagan.

Paano kayong lahat nagkakasundo? Nagsusumikap ba kayong lahat para sa buhay na walang hanggan? Nais ko kayong makita nang lubha, lubha, at inaakala kong di magtatagal ay mangyayari iyon. Ngayon ang panahon ng paghahanda at umaasa akong lahat tayo ay makagagawa ng tiyak na gawain para sa kawalang-hanggan. Tila napakaikli ng panahon, at anuman ang ating ginagawa ay dapat nating gawin nang madali.

“Noong ika-20 ng Nobyembre, isang linggo na ang nakalilipas, si Kapatid na Henry Nichols at ako ay nagtungo sa Topsham. Kababangon pa lamang namin mula sa hapag-kainan noong Huwebes [Nob. 21], nang pumasok ang isa sa mga anak ni Kapatid na Foey at nagsabing ang kanilang ina ay wala nang malay. Dali-dali kaming tumawid ng ilog nang isang milya at natagpuan ang aming minamahal na Kapatid na Foey na naghihingalo. Matindi ang aking dalamhati nang matuklasan kong hindi niya ako nakikilala. Nagpatuloy siya nang matagal sa matinding paghihirap hanggang sa pagitan ng ikatlo at ikaapat na oras at noon ay nalagot ang kaniyang hininga. Iniwan niya ang isang asawa at tatlong anak upang tangisan ang kanilang pagkawala.

Noong Biyernes ng umaga [Nob. 22], dumating si Brother Henry sa Paris upang ahitan siya ni James para sa pagdalo sa libing. Nagkaroon kami ng isang napakataimtim at makahulugang panahon. Hindi kami iniwan ng Panginoon kundi pinahintulutan Niyang ang Kaniyang Espiritu ay mamalagi sa amin. Ang mga huling araw ni Sister Foey ay walang alinlangang siyang pinakamasespirituwal at pinakamabubuti niyang mga araw. Ito ang kaaliwan ni Brother Foey, na siya ay namatay na isang Kristiyano. Matatag niyang pinapasan ito. Binibigyan siya ng Diyos ng biyaya upang mabata ang kapighatian. O, kaybuti ngang magkaroon ng pag-asa sa Diyos na magtataguyod sa lahat ng tagpo ng pagsubok at kapighatian. Purihin ang Diyos dahil sa isang pag-asa, isang mabuting pag-asa. Ano ang ibibigay ninyo, sinuman sa inyo, kapalit ng inyong pag-asa?

“Manangan kayong matatag sa pananampalataya. Magpakalakas kayo sa Diyos at manalig sa Kaniyang bisig na walang hanggan. Kailanma’y hindi kayo bibiguin nito, kundi aalalayan kayo sa ilalim ng bawat kapighatian. Umaasa akong kayong lahat ay lalago nang lalong matatag sa katotohanan. Huwag kayong manghina, kundi magpatuloy kayo sa inyong paglakad tungo sa kaharian.”—

Narito na tayo. Ito ang nais kong makita ninyo.

—“Isang linggo na ang nakararaan, noong nakaraang Sabbath, nagkaroon kami ng isang lubhang kawili-wiling pagtitipon. Naroon si Kapatid na Hewit mula sa Dead River. Dumating siya na may dalang mensahe na ang pagkapuksa ng masasama at ang pagkakatulog ng mga patay ay isang karumal-dumal na bagay sa loob ng isang saradong pinto na ipinasok ng isang babaing si Jezebel, isang propetisa, at pinaniniwalaan niya na ako ang babaing yaon, si Jezebel.”—

Sige? Sinasabi ni Brother Hewit na si Ellen White ay si Jezebel at siya ang nagpasok ng tatlong kamalian.

—“Sinabi namin sa kaniya ang ilan sa kaniyang mga pagkakamali noong nakaraan, na ang 1335 araw ay natapos na, at ang marami pa niyang mga kamalian. Kaunti lamang ang naging epekto

nito. Ang kaniyang kadiliman ay nadama sa pagtitipon at ito ay tumagal.”

Ngayon, nais kong makita ninyo ito. Mayroon akong sasabihin tungkol sa talatang ito na nais kong sundan ninyo, kung magagawa ninyo.

Kung sakali mang nakipag-ugnayan ka na sa mga nasa Adventismo na muling ikinakapit ang mga hula ng panahon sa katapusan ng sanlibutan, tatlo lamang ang siping ginagamit nila—marami silang ginagamit na sipi, ngunit may tatlo silang pangunahing sipi na ginagamit. Isa ito sa mga iyon; sapagkat pupunta sila rito at sasabihing, “Sinabi namin sa kaniya ang ilan sa kaniyang mga pagkakamali noong nakaraan,” at igigiit nilang nang sabihin niya na “ang 1335 araw ay nagwakas na,” iyon ay isa sa kaniyang mga pagkakamali. Nakikita mo ba kung paanong maaari mong bahagyang pilipitin ang gramatikang iyon: “Sinabi namin sa kaniya ang ilan sa kaniyang mga pagkakamali noong nakaraan”? Sinabi rin namin sa kaniya na ang 1335 araw ay nagwakas na; ngunit sinasabi ng mga tagapagtakda ng panahon na sinabi namin sa kaniya ang ilan sa kaniyang mga pagkakamali noong nakaraan at isa sa mga pagkakamaling iyon ay na itinuturo mong nagwakas na ang 1335 araw, at iyon ay isang pagkakamali.” Kaya, maaari mo itong pilipitin alinman sa dalawang paraan.

Ang unang pagkakataon na nagkaroon ako ng harapang komprontasyon kay Eugene Prewitt ay sa Oklahoma, at kaniyang iginigiit na ang Kasaysayang Millerita ay hindi nauulit sa katapusan ng sanlibutan, at binigyan ko siya ng ilang sipi mula sa Espiritu ng Propesiya.

At sinabi niya, “Jeff, alam mo na si Ellen White ay isang pabayang manunulat.”

At sinabi ko, “Ano ang ibig mong sabihin?”

At siya ay bumaling sa siping ito. Sinasabi niya na pinatutunayan ng siping ito na siya ay isang pabayang manunulat; sapagkat nalalaman niya na nalalaman kong maaaring baluktutin ng mga nagtatakda ng panahon ang siping ito, kung kanilang nanaisin.

Ngayon, ang katotohanang ang isang lugar na gaya ng Washita ay may impluwensiyang nagtuturo sa mga estudyante nito na si Ellen White ay isang pabayang manunulat ay isang bagay; ngunit, siya ba ay isang pabayang manunulat dito?

—“Nadama kong kailangan kong magsalita ng ilang salita. Sa pangalan ni Jesus, ako’y tumindig, at sa loob ng humigit-kumulang limang minuto ay nagbago ang pulong. Nadama ito ng bawat isa sa gayon ding sandali. Ang bawat mukha ay naliwanagan. Pinuno ng presensiya ng Diyos ang dako. Si Kapatid na Hewit ay lumuhod at nagsimulang umiyak at manalangin. Ako’y dinala sa pangitain at nakita ko ang marami na hindi ko maisulat. Nagkaroon ito ng malaking epekto kay Kapatid na Hewit. Ipinahayag niyang ito ay mula sa Diyos at siya’y nagpakababa hanggang sa alabok. Mula nang pulong na iyon ay patuloy na siyang sumusulat, at ngayo’y sumusulat mula sa gayon ding mesa na itinatakwil ang lahat niyang mga kamaliang kanyang itinaguyod. Naniniwala akong itinataas siya ng Diyos at siya’y nakatalaga upang gumawa ng mabuti, kung ang Diyos ay kikilos sa pamamagitan niya.

“Maraming pag-ibig kay minamahal na Kapatid na Babaing Gorham. Sabihin ninyo sa kaniya na magpakalakas siya. Ang Diyos ay sumasakaniya at hindi siya iiwan. Maraming pag-ibig sa inyong lahat. Umaasa ako na ang mga bata ay hindi aantukin, kundi magiging interesado sa katotohanan at magiging masikap upang matiyak ang kanilang pagkatawag at pagkapili. Sumulat kayo, tiyakin ninyong sumulat kayo, at huwag ninyong gawin ang gaya ng aking ginawa. Iniibig ko kayo, kayong lahat. Sumulat kayo.” Manuscript Releases, tomo 16, 206–209. Isinulat mula sa Paris, Maine, Nobyembre 27, 1850.

Mga Kapatid, ano ang makasaysayang konteksto nito; saan niya ito isinusulat? Isinusulat niya ito noong 1850, sa bahay ni Kapatid na Nichols.

Sa panahong ito, ano ang ginagawa ng Panginoon? Ipinakikita Niya na ang mga Pionero ang may wastong pagkaunawa sa Daily, at iyon ang kaniyang tinatalakay. Sinasabi niya na ang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo ang maling pananaw tungkol sa Daily.

Sa kasaysayang ito, ang mismong kasaysayang ito—hindi lamang ang mismong kasaysayang ito at hindi lamang ang mismong taon, kundi ang mismong buwan ng taon—siya ay tumatanggap ng mga pangitain at nililinaw niya ang katotohanang ito tungkol sa paninindigan ng mga Pionero hinggil sa Daily, na sinasabing yaong mga nagbigay ng Judgment Hour Cry ay may tamang pananaw tungkol sa Daily; at, sa kaparehong talata, sinasabi niya, “Nakita ko na ang 1843 Chart ay pinatnubayan ng kamay ng Panginoon at hindi ito dapat baguhin at na yaong mga nagbigay ng Judgment Hour Cry ay may tamang pananaw tungkol sa Daily.”

At ano ang sinasabi nito tungkol sa Araw-araw sa Tsart na ito ng 1843? Buweno, sinasabi nito na ito ay inalis noong AD508; at, pagkalipas ng 1335 taon ay dinadala ka nito sa 1843 at na ang 1335 ay nasa nakaraan.

Maiisip mo ba na, sa mismong buwan, sa mismong taon, sasabihin niya kay Brother Hewit mula sa Dead River na iyon ay hinaharap pa rin?

Sige, ang mga nagtatakda ng panahon, ang mga nagtatakda ng panahong ito, at ang mga taong naniniwalang si Sister White ay isang pabaya sa pagsusulat. Hindi ito pinatutunayan ng kasaysayan.

Kaya nais kong makita ninyo na, kaugnay ng Araw-araw, naunawaan din ni Ellen White ang 1335.

Hindi lamang ibinigay ni Ellen White ang kaniyang tatak ng pagsang-ayon sa Daily bilang Paganismo; naunawaan niya na ito ang nagpasimula ng 1335-taóng hula, na nagwakas noong 1843, at hayagan niyang ipinagtanggol ang paninindigang iyon laban kay Kapatid na Hewit mula sa Dead River. Nakikita mo ba iyon?

At sa mismong buwang iyon, samantalang sinasabi niya na ang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo bilang ang Araw-araw ay nagdudulot lamang ng kadiliman at kalituhan; at ang kaniyang asawa, bilang tugon sa pangitaing iyon, ay inalis ang turong iyon mula sa Review and Herald.

Dito sa itaas sa inyong mga tala, kung saan nakasulat ang “1850 Chart,” ito ang nakasulat mismo rito [tinutukoy ang ikatlong hanay mula sa kaliwa sa 1850 Chart, ang tekstong kasunod ni Jesus sa

krus noong AD31]. Nais kong magkaroon kayo nito sa inyong mga tala.

Palayo Daniel 11:31 508

At pagkatapos, dito sa Tsart ng 1843 [tumutukoy sa gitnang hanay, sa ilalim ni Jesus sa krus noong AD31]:

Pag-aalis ng pang-araw-araw na hain. Dan. 12:11, 12

Sige, ito ang dalawang Tsart na ito.

Naunawaan ni Sister White na ang mga lalaking ito ay may tamang pananaw, at naunawaan niya na ito ang nagpasimula ng propesiya ng 1335 taon na nagwakas noong 1843; at, naunawaan niya na ito ay kumakatawan sa pag-aalis ng Paganong Kapangyarihan noong 508.

Sa ilalim ng dalawang sangguniang ito sa mga Tsart ay mayroon pa kayong isa pang sipi sa yugto ng panahon ni Brother Nichols, at sinasaway niya ang mga tao sa paggawa ng iba pang mga tsart sapagkat ang kanilang likhang-sining ay sataniko; samantalang, aniya, ang likhang-sining sa dalawang Tsart na ito ay makalangit. Sinabi niya,

“Nakita ko na ang paggawa ng mga tsart ay lubos na mali. Ito ay nagmula kay Kapatid na Rhodes at ipinagpatuloy ni Kapatid na Case. Ang mga salapi ay ginugol sa paggawa ng mga tsart at sa pagbuo ng mga magaspang at karima-rimarim na larawan upang kumatawan sa mga anghel at sa maluwalhating Jesus. Nakita ko na ang gayong mga bagay ay nakalulugod nang hindi sa Diyos. Nakita ko na ang Diyos ay sumasa paglalathala ng tsart ni Kapatid na Nichols.”—

Sino ang nasa pagkakalathala ng tsart na ito ng 1850? Ang Diyos!

—“Nakita ko na mayroong”—ano?—“isang propesiya ng tsart na ito sa Biblia, at kung ang tsart na ito ay itinalaga para sa bayan ng Diyos, kung ito [ay] sapat para sa isa, ito ay para rin sa iba, at kung ang isa ay nangailangan ng isang bagong tsart na maipinta sa lalong malaking sukat, kailangan din ito ng lahat sa gayunding antas.”

“Nakita ko na iyon ay isang mabalisa, hindi mapalagay, hindi nasisiyahan, at walang utang-na-loob na damdamin kay Kapatid na Case na nagnanais ng isa pang tsart. Nakita ko na ang mga ipinintang tsart na ito ay may masamang epekto sa kongregasyon. Nagbunga ito ng isang magaan, walang-kabigatang diwa ng panlilibak sa pulong.”—

Ngayon, ito ang nais kong inyong pag-isipang mabuti.

—“Nakita ko na ang mga tsart na iniutos ng Diyos ay mabuting nakaantig sa isipan, maging nang walang paliwanag.”—

“Nakita ko na ang mga tsart,” maramihan, “na iniutos ng Diyos . . .” Aling mga tsart, sa maramihan, ang iniutos ng Diyos? Ang dalawang Tsart na ito [ang mga Tsart ng 1843 at 1850] ay iniutos ng Diyos.

Ang dalawang Chart na ito ay katuparan ng Habakkuk 2.

—“May isang bagay na magaan, marilag, at makalangit sa pagkakalarawan ng mga anghel sa mga tsart. Ang isip ay halos di-mapansing naakay sa Diyos at sa langit. Ngunit ang ibang mga tsart na inihanda ay nakapandidiri sa isipan, at nagiging sanhi upang ang isip ay higit na mamalagi sa lupa kaysa sa langit. Ang mga larawang kumakatawan sa mga anghel ay higit na kahawig ng mga demonyo kaysa ng mga nilalang ng langit. Ipinakita sa akin na sa loob ng mga araw at mga linggo ay inukupa ng mga tsart ang isipan ni Kapatid na Case, samantalang nararapat sana siyang naghahanap ng makalangit na karunungan mula sa Diyos, at lumalago sa mga biyaya ng Espiritu at sa kaalaman ng katotohanan.

“Nakita ko na kung ang mga pananalaping nasayang sa pagpapalabas ng mga tsart ay ginugol sa malinaw na paglalahad ng katotohanan sa harap ng mga kapatid sa pamamagitan ng paglilimbag ng mga tract, atbp., ito sana ay nakagawa ng malaking kabutihan at nakapagligtas ng mga kaluluwa. Nakita ko na ang gawain ng paggawa ng mga tsart ay lumaganap na tulad ng lagnat.” Manuscript Releases, bilang 13, 359; 1853.

Ang 1290 at 1335 na mga Araw

Mayroon akong sumusunod na artikulo mula sa *Review and Herald*, Enero 28, 1858. Ang dahilan kung bakit nasa inyong mga tala ito ay upang makita ninyo na noong 1858 ay itinuturo pa rin nila na ang “Daily” ay Paganismo. Nasa inyong sanggunian ito; walong taon matapos ang 1850, nauunawaan pa rin nila na ang “Daily” ay Paganismo.

“ISA pang mahalagang panahong makahulaang pinagbabatayan ng doktrina ng Advent ay ang 1335 araw ng Daniel 12, na lubhang malapit na kaugnay ng 1290 araw. Ang dalawang panahong ito ay ipinakikilala sa atin sa ganitong pananalita:”

“—At mula sa panahong aalisin ang palagiang hain, at itatayo ang kasuklam-suklam na bagay na nagpapapanglaw, magkakaroon ng isang libo at dalawang daan at siyamnapung araw. Mapalad ang naghahintay at nakararating sa isang libo at tatlong daan at tatlumpu’t limang araw. Ngunit humayo ka sa iyong lakad hanggang sa wakas; sapagkat ikaw ay mamamahinga at tatayo sa iyong kapalaran sa katapusan ng mga araw.” Daniel 12:11–13.

“Agad na lumilitaw ang mga tanong, Masasabi ba natin kung anu-anong mga pangyayari yaong pinagmumulan ng pagbilang ng mga panahong ito; at kung gayon, masasabi ba natin kung kailan naganap ang mga iyon? Una nating sinisiyasat, Ano ang—‘palagian’ (haing handog) at ang—‘kasuklamsuklam na nagpapasira’? Mapapansin na ang salitang haing handog ay nasa pahilis na titik: na nagpapahiwatig na ito ay isang salitang idinagdag. Gayon din ang mapapansin sa iba pang mga pagkakataon ng paglitaw nito sa aklat ni Daniel, samakatuwid nga, kabanata 11:31 at 8:11–13. Sumangguni tayo nang maikli sa huling kabanatang ito. Sa talata 13 ay mapapansing dalawang kapahaulan ang inihaharap sa paningin; ang palagian (na kapahaulan), at ang pagsalansang ng kapahaulan. Ang katotohanang ito ay ginawang napakaliwanag ni Josiah Litch anupa’t wala kaming magagawa nang higit na mabuti kundi sipiin ang kaniyang pananalita:”

“—Ang pang-araw-araw na hain ay ang kasalukuyang pagbasa ng teksto; ngunit walang anumang bagay na gaya ng hain ang masusumpungan sa orihinal. Ito ay kinikilala ng lahat ng panig. Ito ay

isang glosa o pagpapakahulugang inilapat dito ng mga tagapagsalin. Ang tunay na pagbasa ay, ‘ang pang-araw-araw at ang pagsalangsang ng pagkatiwangwang;’ ang pang-araw-araw at ang pagsalangsang ay pinag-uugnay ng ‘at’—ang pang-araw-araw na pagkatiwangwang at ang pagsalangsang ng pagkatiwangwang. Sila ay dalawang kapangyarihang naninira na siyang magpapatiwangwang sa Santuwaryo at sa hukbo.”

Mula rito ay maliwanag na ang “araw-araw” ay hindi maaaring tumukoy sa pagsambang Hudyo na pinag-uugnayan dito ng mas matanda at higit na laman na palagay; at lalo pa itong nagiging maliwanag kapag isinaalang-alang na kung ang mga panahong ito, sa literal man o makasagisag na kahulugan, ay bibilangin mula sa anumang pag-aalis ng pagsambang ito, hindi tayo inaakay ng mga iyon sa alinmang pangyayaring karapat-dapat tandaan.

“Ang pang-araw-araw at ang kasuklam-suklam, samakatwid, ay dalawang kapangyarihang naninira na dapat umapi sa iglesya: matitiyak ba natin kung ano ang mga kapangyarihang ito? Kailangan lamang nating tanggapin ang paraan ng pangangatwiran ni William Miller hinggil sa puntong ito upang marating ang kaparehong kongklusyon na kaniyang narating. Sinabi niya:”

“—Nagpatuloy ako sa pagbabasa, at wala akong masumpungang ibang pagkakataon na doo’y matatagpuan ang [ang palagian] kundi sa Daniel. Pagkatapos ay [sa tulong ng isang concordance] kinuha ko yaong mga salitang kaugnay nito, —aalisin’; —kaniyang aalisin ang palagian’; —mula sa panahon na aalisin ang palagian’; atbp. Nagpatuloy ako sa pagbabasa at inisip kong wala akong masusumpungang liwanag sa teksto. Sa wakas ay dumating ako sa 2 Tesalonica 2:7, 8, —Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan ay gumagawa na; tanging siya na ngayo’y humahadlang ay patuloy na hahadlang, hanggang sa siya’y maalis sa daan, at kung magkagayo’y mahahayag yaong tampalasan.’ &c. At nang ako’y dumating sa tekstong iyon, O, anong linaw at kaluwalhatian ng katotohanan ang nahayag! Naroon na nga! Iyan ang —ang palagian!’ Aba, ngayon, ano ang ibig sabihin ni Pablo sa —siya na ngayo’y humahadlang’ o pumipigil? Sa —Taong Kasalanan,’ at sa —tampalasan,’ ang ibig sabihin ay ang Kapapahan. Kung gayon, ano yaong humahadlang upang mahayag ang Kapapahan? Bakit, iyon ay ang Paganismo. Kung gayon nga, —ang palagian’ ay dapat mangahulugang Paganismo.”+

Nakikita natin mula sa Daniel 8 na ang munting sungay, na humalili sa kambing, o sa imperyong Griyego, ang siyang nag-aalis ng —araw-araw;” at ito lamang ang kapangyarihang iniharap sa paningin pagkatapos ng paghahati ng kaharian ni Alejandro hanggang sa panahong lilinis ang Santuwaryo sa wakas ng 2300 araw. Ang munting sungay na ito ay ipinakita na natin sa wastong kalagayan nito bilang ang Roma na tinuring na isang buo, na tumutugma sa ikaapat na kaharian sa iba pang mga pangitain ni Daniel. Ngayon, katotohanan na naganap ang isang pagbabago sa kapangyarihang Romano mula sa Paganismo tungo sa Kapapahan. Ang Paganismo, mula sa mga araw ng mga haring Asirio hanggang sa panahon ng pagkakabago nito tungo sa Popery, ang siyang araw-araw, o gaya ng salin ni Propesor Whiting, —ang patuluyang” kapahamakan, na sa pamamagitan nito ay tumindig si Satanas laban sa adhikain ni Jehova. Sa mga saserdote nito, sa mga dambana nito, at sa mga hain nito, nagtataglay ito ng pagkakahawig sa Levitikong anyo ng pagsamba kay Jehova; ngunit nang ang Levitiko ay mapalitan ng Kristiyanong anyo ng pagsamba, si Satanas, upang matagumpay na masalungat ang gawain, ay kinailangang baguhin din ang kaniyang anyo ng pagsalungat; kaya ang mga

templo, mga dambana, at mga rebulto ng Paganismo ay binautismuhan tungo sa mga kalapastanganan ng Popery.

“Ngunit ang araw-araw, ang Paganismo, ay sinasabing sa hula na may santuwaryo, at ang kinalalagyan ng santuwaryo nito ay ibabagsak. Na ang isang santuwaryo ay malimit iugnay sa idolatriya at paganoismo, bilang dako ng debosyon at pagsamba nito, ay maliwanag mula sa mga sumusunod na kasulatan: Isaias 16:12; Amos 7:9, 13, margin. Ezekiel 28:18. Hinggil sa santuwaryo ng araw-araw sa Daniel 8, iniharap namin ang sumusunod mula kay Apollos Hale:***”

“—Ano ang maaaring kahulugan ng —santuwaryo’ ng Paganismo? Ang Paganismo, at ang kamalian sa bawat anyo, ay may kani-kaniyang mga santuwaryo, gaya rin ng katotohanan. Ang mga ito ang mga templong o kanlungang itinalaga sa kanilang paglilingkod. Kung gayon, maaaring ipalagay na may tinutukoy dito na isang natatangi at bantog na templo ng Paganismo. Alin kaya sa marami nitong tanyag na mga templo ang tinutukoy? Ang isa sa mga pinakamaririnal na huwaran ng klasikong arkitektura ay tinatawag na Pantheon. Ang pangalan nito ay nangangahulugang —templo o kanlungan ng lahat ng mga diyos.’ Ang kinalalagyan nito ay sa Roma.+ Ang mga diyos-diyosan ng mga bansang sinakop ng mga Romano ay buong paggalang na inilalagak sa ilang nitso o bahagi ng templong ito, at sa maraming pagkakataon ay naging mga bagay ng pagsamba maging ng mga Romano mismo. Makasusumpung pa kaya tayo ng isang templo ng Paganismo na higit na kapansin-pansing —kaniyang santuwaryo.”

Yamang natiyak na natin ngayon na ang “araw-araw” ay Paganismo, at ang pagsalangsang ng pagkawasak, o—“ang kasuklamsuklam na nagdudulot ng pagkawasak,” ay ang Papasiya, at na ang natatanging santuwaryo ng Paganismo ay ang Pantheon, at na ang “dako” ng kinaroroonan nito ay ang Roma, tayo ay magsiyasat pa.

“1. Ang Paganismo ba ay ‘inalis’ ng kapangyarihang sibil ng Roma? Ang sumusunod na pahayag tungkol sa isang mahalaga at kilalang katotohanan sa kasaysayan ng iglesya at ng sanlibutan, sa aming palagay, ay sumasagot sa hula. Tumutukoy ito kay Constantino, ang unang Kristiyanong emperador, at nagsasabi:”

“—Ang unang hakbang ng kaniyang pamamahala ay ang pagpapalabas ng isang kautusan sa buong imperyo, na humihimok sa kaniyang mga nasasakupan na yakapin ang Kristiyanismo.”++

“2. Ang Roma ba ang lunsod o lugar ng kaniyang santuwaryo, (ang Pantheon,) na ibinagsak sa pamamagitan ng kapamahalaan ng Estado? Ang sumusunod na sipi ang sumasagot:”

“—Ang kamatayan ng huling kaagaw ni Constantino ay nagbuklod sa kapayapaan ng imperyo. Ang Roma ay minsang muli ang di-mapag-aalinlanganang reyna ng mga bansa. Ngunit, sa oras na iyon ng pagtaas at karilagan, siya ay naitaas sa gilid ng isang bangin. Ang kaniyang susunod na hakbang ay magiging pababa at di na mababawi. Ang paglilipat ng pamahalaan sa Constantinople ay nananatiling palaisipan sa historyador. Ito ay isang gawang tuwirang salungat sa buong agos ng sinauna at marangal na mga kinikilingan ng kaisipang Romano. Hindi ito gawa ng isang mapagkarangyang Asyano, na nakatalaga sa mga kalayawan ng mga kaugaliang at klimang

silanganin, kundi ng isang mananakop na bakal, isinilang sa kanluran, at mapanghamak, gaya ng lahat ng Romano, sa mga kaugalian ng mga taga-Silangan; ito ay gawa ng isang matalas na pulitiko, gayunma’y ito ay hindi matalinong hakbang sa hayag na hayag na antas. Gayunman, iniwan ni Constantino ang Roma, ang dakilang moog at luklukan ng mga Caesar, alang-alang sa isang di-kilalang sulok ng Thrace, at ginugol ang nalalabi ng kaniyang masigla at mapaghangad na buhay sa dalawahang pagpapagal ng pagtataas sa isang kolonya upang maging kabisera ng kaniyang imperyo, at pagpapababa sa kabisera tungo sa mahihinang karangalan at hamak na lakas ng isang kolonya.”*

“Ang talaang ito mula sa panulat ng mananalaysay ay napakaliwanag upang mangailangan pa ng puna. Ang dako ng kaniyang santuwaryo ay ibinagsak, sabi ng hula; at matapos ang isang paglalahad ng mga katotohanang gaya ng nasa itaas, maging ang pinakamapaghanap ng kaselanan sa pagpapakahulugan ng hula ay dapat masiyahan sa paglalapat nito.

“Mula sa panahon na aalisin ang araw-araw, at itatayo ang kasuklam-suklam na naninira, magkakaroon ng isang libo at dalawang daan at siyamnapung araw. Mapalad ang naghihintay at dumarating sa isang libo at tatlong daan at tatlumpu’t limang araw. Taglay ang mga katotohanang nasa harap natin na ang araw-araw ay Paganoismo, na ang kasuklam-suklam na naninira ay ang Kapapahan, na nagkaroon ng pagbabago mula sa una tungo sa huli sa kapangyarihang Romano, at sa pamamagitan ng kapamahalaan ng Estado, kailangan lamang nating higit pang siyasatin kung kailan ito naganap sa paraang tumutupad sa hula; sapagkat kung matitiyak natin ito, taglay natin ang pasimulang punto na siyang pagbabatayan ng pagbilang sa mga panahong makahulaang nasa tekstong nasa harap natin. Samakatuwid,”

“3. Kailan naganap ang pangyayaring tinutukoy sa hula? Dapat mapansin na ang tanong ay hindi, kailan ibinigay ang mga banal sa mga kamay ng Kapapahan, kundi kailan ang pagbabago ng relihiyon mula sa Paganismo tungo sa Kapapahan ay naisakatuparan na hanggang sa ang huli ay maging pambansang relihiyon, at mailagay ito sa kalagayang makapagsimula ng kaniyang landasin. Ito, gaya ng lahat ng iba pang dakilang mga pagbabago, ay hindi gawa ng isang saglit. Ang mga pasimula nitong pagkilos ay nahayag na nang malaon pa. Sinabi ni Pablo na maging sa kaniyang kapanahunan ay gumagawa na ang hiwaga ng kasamaan, ang Tao ng Kasalanan, ang —karumal-dumal na nagdadala ng kapanglawan, ay kumikilos na. At sa liwanag ng kasulatang ito natin dapat unawain ang mga salita ng ating Panginoon sa Mateo 24:15, hinggil sa karumal-dumal na paninira, kung saan maliwanag siyang tumutukoy sa Daniel 9:27. Sapagkat bagaman ang Paganismo ay hindi pa napalitan ng Kapapahan noong taong 70 nang wasakin ng mga Romano ang Jerusalem, nauunawaan natin na ang kapangyarihang noon ay nahayag, bagaman bahagyang nabago sa pangalan at anyo, ay siyang mismong kapangyarihang, bilang karumal-dumal na paninira, magpapahina sa mga banal at maninira sa iglesia ng Kataas-taasan.”

Hanggang sa panahon ng pagbabagong-loob ni Clovis, hari ng Pransiya, na naganap noong 496, ang mga Pranses at ang iba pang mga bansa ng kanlurang Roma ay pagano; ngunit pagkalipas ng pangyayaring iyon, ang mga pagsisikap na maipagbago ang mga sumasamba sa diyus-diyosan kay Cristo ay pinutungan ng dakilang tagumpay. Sinasabi na ang pagbabagong-loob ni Clovis ang

nagbunsod sa kaugalian ng pagtawag sa monarkang Pranses sa mga titulong Pinakakristiyanong Kamahalan at Panganay na Anak ng Iglesia.+ Sa pagitan ng panahong iyon at A.D. 508, sa pamamagitan ng “mga alyansa,” “mga kasunduang pagsuko” at mga pananakop, “ang Avborici,” ang “mga garison na Romano sa kanluran,” ang Brittany, ang mga Burgundian at ang mga Visigoth ay napasailalim.’++

—Ang paganismo sa kanlurang Imperyong Romano, bagaman walang alinlangang nagpabagal sa pagsulong ng pananampalatayang Kristiyano, lalo na sa mga bansang ginulo, gaya sa kaso ng England, ng mga pananalakay ng mga barbarong angkan na nanatiling mga sumasamba sa diyus-diyosan, mula noon ay wala nang kapangyarihan, kung taglay man nito ang hangaring supilin ang pananampalatayang Katolika, o hadlangan ang mga paglawak ng kapangyarihan ng Romanong Pontipise.

Mula nang panahong iyon, ang kapapahang karumaldumal ay matagumpay, hanggang sa kinaukulan ng Paganismo. Ang mga susunod nitong pakikipagtunggali ay laban sa ibang mga sektang Kristiyano, na palaging itinuring na mga erehe; at laban sa mga prinsipeng palaging itinuring na mga mapaghimagsik o mga naghahati sa katawan ni Cristo. Tinalikdan ng namumukod na mga kapangyarihan ng Europa ang kanilang pagkakaugnay sa Paganismo upang ipagpatuloy lamang ang mga karumaldumal nito sa ibang anyo; sapagkat ang Paganismo ay kinailangan lamang bautismuhan upang maging Kristiyano sa diwang Katoliko; at kapag ito’y hinihingi ng mga kapakanan o paghihiganti ng namumunong ministro nito, ang kanilang mga ari-arian at mga trono,—marahil ang kanilang mga buhay,—ay kinakailangang ihandog sa ibabaw ng dambana. SS

“* Makaagham na Paglalahad, Tomo 1, 127.

“+ Pangkalahatang Kasaysayan ni Goodrich at Heograpiya ni Guthrie.”

+ Kasaysayang Cristiano ni Mosheim, Tomo 1, 132, 133.

Sa Inglatera, si Arthur, ang unang haring Kristiyano, ay itinatag ang pagsambang Kristiyano sa ibabaw ng mga guho ng Paganismo.* Si Rabin, na nagsasabing siya’y higit na tumpak sa kronolohiya ng mga pangyayari sa kaniyang kasaysayan, ay nagsasaad na siya ay nahalal na monarka ng Britanya noong 508. Aklat 2, 129.

“Ano ang kalagayan ng Luklukan ng Roma sa panahong ito? —Si Symmachus ay naging Papa mula 498 o 499 hanggang 514. Ang kaniyang pontipikado ay namukod-tangi dahil sa mga pambihirang kalagayan at pangyayaring ito:

“1. Siya—‘iniwan ang Paganismo’ nang siya’y pumasok sa—‘iglesia ng Roma.’”

“2. Natamo niya ang trono ng pagka-Papa sa pamamagitan ng pakikipagtunggali sa kaniyang katunggali hanggang sa dugo. Du Pin.

“3. Sa papuring ibinibigay sa kaniya bilang kahalili ni San Pedro.”

“4. Sa pamamagitan ng pagtitiwalag kay Emperador Anastasius.+”

“—Kung gaano kalaki,” wika ni Mosheim, “na ang mga kuro-kuro ng ilan ay pumapabor sa mapagpanginoong mga paghahabol ng mga Romanong Pontiff, ay madaling maisasalarawan mula sa isang pahayag ni Ennodius, yaong kahiya-hiya at labis na mambobola ni Symmachus, na isang prelado ng kahina-hinalang kabantugan. Ang mapang-aliping tagapagpuri na ito, bukod sa iba pang walang-katuturang mga pahayag, ay nanindigan na ang Pontiff ay itinalaga bilang hukom sa lugar ng Diyos, na kaniyang pinanghahawakan bilang kinatawan ng Kataas-taasan.”⁺⁺

“Sa pamamagitan ng lakas na naitiyak sa simulain ng mga Katoliko sa kanluran, sa pamamagitan ng mga tagumpay na ito, at ng pagkilos ng mga bikaryo, at ng iba pang mga kinatawan ng Luklukan ng Roma, ang pangkat Papal sa Constantinople ay—‘nalagay’ sa kalagayang makapagmatwid ng hayagang pakikidigma alang-alang sa kanilang panginoon sa Roma. Noong 508 ang ipoipo ng panatisismo at digmaang sibil ay humagupit na may apoy at dugo sa mga lansangan ng kabiserang silangan.”

Si Gibbon, sa ilalim ng mga taong 508–514, sa pagsasalita tungkol sa mga kaguluhan sa Constantinople, ay nagsabi—Ang mga rebulto ng emperador ay pinagbasag, at ang kaniyang pagkatao ay ikinubli sa isang karatig-pook, hanggang sa, sa katapusan ng tatlong araw, siya ay nangahas na magsumamo sa awa ng kaniyang mga nasasakupan. [Ang Kapapahan ay matagumpay.] Nang wala ang kaniyang diadema, at nasa tindig ng isang nagsusumamo, si Anastasius ay lumitaw sa trono ng sirko. Ang mga Katoliko, sa harap ng kaniyang mukha, ay inulit ang tunay na Trisagion; sila ay nangagalak sa alok na kaniyang ipinahayag sa pamamagitan ng tinig ng isang tagapagbalita, na isuko ang purpura; kanilang pinakinggan ang paalala, na, yamang hindi lahat ay makapaghahari, sila ay dapat munang magkaisa sa pagpili ng isang pinuno; at kanilang tinanggap ang dugo ng dalawang kinamumuhang mga ministro, na ang kanilang panginoon, nang walang pag-aatubili, ay hinatulan sa mga leon. Ang mababangis ngunit panandaliang mga paghihimagsik na ito ay pinalakas ng tagumpay ni Vitalian, na kasama ng kaniyang hukbo ng mga Hun at mga Bulgaro, na sa kalakhang bahagi ay mga sumasamba sa diyus-diyosan, ay nagpahayag ng kaniyang sarili na tagapagtanggol ng pananampalatayang Katoliko. Sa mapagbanal na paghihimagsik na ito ay nilipol niya ang populasyon ng Thrace, kinubkob ang Constantinople, nilipol ang animnapu’t limang libo sa kaniyang kapuwa mga Kristiyano, hanggang sa kaniyang makamit ang pagpapabalik sa mga obispo, ang pagbibigay-kasiyahan sa Papa, at ang pagtatatag ng konseho ng Chalcedon, isang ortodoksong kasunduan, na atubiling nilagdaan ng naghihingalong si Anastasius, at lalong tapat na isinagawa ng tiyuhin ni Justinian. At gayon ang naging bunga ng una sa mga digmaang panrelihiyon na isinagawa sa pangalan, at ng mga alagad, ng Diyos ng Kapayapaan. SS

“Sa sumusunod na sipi mula kay Appollos Hale, tinatapos natin ang patotoo sa puntong ito: —Inaanyayahan natin ngayon ang ating makabagong mga Gamaliel na pumanig sa atin sa dako ng santuwaryo ng Paganismo (na mula noon ay inangkin bilang “pamana ni San Pedro”) noong 508. Tumanaw tayo ng ilang taon sa nakaraan, at ang magaspang na Paganismo ng mga barbarong taga-hilaga ay rumaragasa pababa laban sa imperyong Kanlurang Roma na Kristiyano lamang sa pangalan—nagwawagi sa lahat ng dako—at ang mga tagumpay nito sa lahat ng dako ay natatangi sa pinakamarahas na kalupitan. . . . Ang imperyo ay bumagsak at nadurog sa mga pira-piraso.

Isa-isa, ang mga panginoon at pinuno ng mga bahaging ito ay tumalikod sa kanilang Paganismo at nagpahayag ng pananampalatayang Kristiyano. Sa relihiyon, ang mga mananakop ay nagpapasakop sa mga nasakop. Ngunit nananatiling matagumpay ang Paganismo. Sa mga tagapagtaguyod nito ay may isang mabagsik at matagumpay na mananakop. (Clovis.) Ngunit di-naglalaon ay yumukod din siya sa kapangyarihan ng bagong pananampalataya at naging kampeon nito. Siya ay nananatiling matagumpay, subalit, bilang isang bayani at mananakop, narating niya ang tugatog sa puntong kinaroroonan natin, A.D. 508.”

—Sa taon ding iyon o sa malapit dito, ang huling mahalagang kabahagiang-bahagi ng bumagsak na imperyo ay hayagang ginawang Kristiyano sa pamamagitan ng koronasyon ng matagumpay nitong “monarka.”

“—Ang pontipise para sa panahong kinatatayuan natin ay isang kamakailan lamang nahikayat na Pagano. Ang madugong tunggaliang nagluklok sa kaniya sa luklukan ay napagpasiyahan sa pamamagitan ng pakikialam ng isang haring Arian. Siya ay niyuyukuran at binabati bilang pumupuno sa —ang dako ng Diyos sa lupa.’ Ang senado ay gayon na lamang kasailalim ng kaniyang kapangyarihan, na, sa hinalang hinihingi ito ng mga kapakanan ng Luklukan ng Roma, itinitiwag nila sa iglesya ang emperador. . . . Noong 508, pinasabog ang mina sa ilalim ng trono ng Silangang Imperyo. Ang ibinunga ng kalituhan at alitang idinulot nito ay ang pagpapakumbaba ng tunay na panginoon nito. Ngayon, ang tanong ay, sa anong panahon napigil ang Paganismo nang sapat upang magbigay-daan sa kahalili at sumunod dito, ang kapapahang kasuklamsuklam? Kailan nailagay ang kasuklamsuklamang ito sa isang kalagayang makapagsimula sa kaniyang landasin ng kapusungan at dugo? May iba pa bang petsa para sa pagkakalagay nito, o “pagtatayo” rito bilang kahalili ng Paganismo, kundi 508? Kung hindi pa ngayo’y nadala ng mahiwagang mang-aakit sa ilalim ng kaniyang kapangyarihan ang lahat niyang mga biktima, nakuha na niya ang kaniyang katayuan, at ang ilan ay sumuko na sa kaniyang pang-akit.

Ang iba ay sa wakas napasuko, —at ang mga hari, at mga bayan at mga karamihan, at mga bansa, at mga wika,' ay napasasailalim sa gayuma na naghahanda sa kanila, kahit habang —lasing sa dugo ng mga martir ni Jesus,' upang —isiping sila’y gumagawa ng paglilingkod sa Diyos,' at mag-akalang sila ang tanging mga pinapaboran ng langit, samantalang sila’y nagiging higit na madali at higit na mayamang bihag para sa kapahamakan ng impiyerno’*

“Taglay natin ang petsa. Ang —‘palagian’ ay inalis, at ang kasuklamsuklam na nagpapapanglaw ay itinayo noong 508. Mula sa puntong ito, ang 1290 araw o mga taon ay nagtatapos noong 1798, kung saan, gaya ng naipakita na, ang kapangyarihang sibil ay inagaw sa Papa sa pamamagitan ng bisig ni Buonaparte. Ang 1335 araw ay naghahatid sa atin ng 45 ganap na taon sa panig na ito ng pangyayaring iyon.

“Ngunit maaaring may magsabi, Paano nangyari na inyong pinawawakas ang mga kapanahunan sa nakaraan? Hindi ba nasusulat na si Daniel ay mamamahinga at tatayo sa kaniyang bahagi sa katapusan ng mga araw? Tunay nga; at ito’y aming pinaniniwalaan. Ngunit ano ang kahulugan para kay Daniel ng pagtayo sa kaniyang bahagi? Ang puntong ito ay tatalakayin kapag dumako na tayo sa pagpapaliwanag ng paglipas ng panahon, at sa pagsusuri sa mga pangyayaring tunay na

naganap sa katapusan ng mga araw. Samantala, dito muna kami hihimpil hanggang sa isa pang sanlinggo.” *Review and Herald*, Enero 28, 1858.

Mga Kamalian at mga Panganib nina Prescott at Daniells; Ang mga Lungsod na Dapat Gawan ng Gawain

(Si A. G. Daniells ay nahalal na pangulo ng Pangkalahatang Komperensiya noong 1901. Ipinahihiwatig nito na ang dokumentong ito ay isinulat noong 1910, isang panahong si Gng. White ay labis na nababahala sa pagpapabaya ni Daniells sa mga lungsod at sa kaniyang pagkakasangkot sa kontrobersiya hinggil sa “Araw-araw.”)

Ngayon, kamakailan lamang ay sinasabi ni Steve Wohlberg na hindi niya kailangang manindigan hinggil sa “Daily” sapagkat si Ellen White ay hindi kailanman nagkaroon ng paninindigan hinggil sa “Daily,” at kung sapat na para sa propetisa ang magkaroon ng gayong paninindigan, sapat na rin iyon para sa kanya.

Buweno, may tindig nga si Ellen White hinggil sa “Daily.” Sinabi niya na taglay ng mga Millerita ang tamang pananaw tungkol dito, at naunawaan niyang ito ay Paganismo. Naunawaan niya na nang maalis ang Paganismo, nagsimula ang 1335; at naunawaan din niya na ang mga pananaw na iba kaysa roon ay nagbubunga lamang ng kadiliman at kalituhan.

At ang tanging bagay na maipakikita mo mula sa kasaysayan ng 1850 na tunay na ibinukod bilang nagdadala ng kadiliman at kalituhan ay ang pananaw ni Crosier na ang “Daily” ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo; kaya, sa palagay ko, mayroon siyang pagkaunawa kung ano ang “Daily”—hindi lamang kung ano ito kundi kung ano ang kinakatawan nito—sapagkat, kung iiwan mo ang posisyong iyon, mapapasok ka sa kadiliman at kalituhan.

Ngunit, noong 1910 ay sinaway rin ni Ellen White ang Pangulo ng General Conference at si W. W. Prescott dahil sa pagtataguyod nila ng gayunding pananaw na kay Crosier.

At walang sinumang historyador na makikipagtalo na sina Prescott at Willie White at A. G. Daniells, nang itinataguyod nila ang Daily, ay itinataguyod ang kaisipang ang Daily ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa Kaniyang santuwaryo. Alam iyon ng lahat.

Ngunit, nasa iyo na rito ang buong artikulo mula sa Manuscript Releases, tomo 20.

Kailan ito inilabas? Buweno, inilabas ito noong 1988; samakatuwid, ito ay magagamit upang isaalang-alang ng mga mag-aaral ng Adventismo noong 1988.

Kailan itinatag nina Willie White, Prescott, at Daniells ang maling pananaw tungkol sa Daily sa Adventismo? Mula 1919 hanggang 1931 nila naisakatuparan ang kanilang gawain. Pagsapit ng 1931, kalimutan na iyon!! Ituturo ng Adventismo na ang Daily ay kumakatawan sa ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo sapagkat kanilang tinanggap ang pagpapakahulugan sa mga Kasulatan na nagmumula sa tumalikod na Protestantismo at Katolisismo. At mula sa puntong ito, ang Daily ay kinikilala na bilang ministeryo ni Cristo sa Santuwaryo.

Nakapanlulumong isipin, may ilang tinig na sumasalungat dito na higit na nakaaalam, ngunit ganap nang bumaligtad ang agos mula sa puntong iyon.

At nang sumapit ang 1988, inilabas para sa atin ng Ellen White Estate ang pahayag na ito mula noong 1910, sa mismong panahong ang Araw-araw ay pinagtatalunan nina Prescott, Daniells, at Willie White.

Sa yugtong ito ng ating karanasan ay hindi dapat mailihis ang ating mga pag-iisip mula sa natatanging liwanag na ibinigay [sa atin] upang isaalang-alang sa mahalagang pagtitipon ng ating kumperensiya. At naroon si Kapatid na Daniells, na ang isip ay pinakikilos ng kaaway;

Ano ang ibig sabihin niyan? Ano ang ibig sabihin na ang kaaway ay kumikilos sa iyong pag-iisip? Ibig sabihin nito, ang Espiritu Santo ay hindi kumikilos sa iyong pag-iisip.

“...at ang inyong isipan at ang isipan ni Elder Prescott ay pinakikilos ng mga anghel na pinalayas mula sa langit...”

Ang gawain ni Satanas ay iligaw ang inyong mga pag-iisip upang maipasok ang maliliit na bagay at mga kaliit-liitang detalye na hindi ipinag-utos ng Panginoon na inyong ipasok. Ang mga iyon ay hindi mahalaga. Ngunit ito ay may malaking kahulugan sa gawain ng katotohanan. At ang mga kaisipan ng inyong mga isip, kung kayo ay maililihis tungo sa maliliit na bagay o sa mga kaliit-liitang detalye, ay isang gawang likha ng pakana ni Satanas. Ang inaakala ninyo, na ang pagtutuwid ng maliliit na bagay sa mga aklat na naisulat ay magiging isang dakilang gawain. Ngunit ako ay inatasang magsabi, Ang katahimikan ay mahusay magsalita.

Ninai nilang pasukin ang aklat ni Uriah Smith, Thoughts on Daniel and Revelation, at alisin ang sinabi niya tungkol sa Araw-araw na ang ibig sabihin ay Paganismo. Kaya nga sa panahong ito, isa sa mga lalaking lumalaban kina Willie White at Prescott at Daniells ay isang lalaking nagngangalang Larry Smith.

Sino si Larry Smith? Siya ang anak ni Uriah, at nalalaman niya kung ano ang nais nilang gawin at siya ay nakatindig na kasama ng kaniyang ama: ang Daily ay Paganismo.

Ako ang magsasabi, Tigilan ninyo ang paghahanap ng mga pagkukulang. Kung maisasakatuparan lamang ang layuning ito ng diyablo, kung gayon ay waring sa inyo na ang inyong gawa ay ituturing na pinakakahanga-hanga sa pagkakaisip. Plano ng kaaway na mailagay ang lahat ng ipinalalagay na mga katangiang kahina-hinala sa pook na doo’y hindi nagkakaisa ang lahat ng uri ng pag-iisip.

“At ano kung gayon? Ang mismong gawaing kinalulugdan ng diyablo ay mangyayari. Magkakaroon ng isang paglalarawang ibibigay sa mga tagalabas, hindi tungkol sa ating pananampalataya, kundi yaong siyang aangkop sa kanila, na magpapayabong ng mga ugali ng pagkatao na”

gawin ang ano? “magdulot ng malaking kalituhan.”

May iba pang mga pananaw tungkol sa Araw-araw na tinanggap na nagdadala ng kalituhan at kadiliman.

“at gamitin ang mahahalagang sandaling ginintuang dapat masakap na ilaan upang dalhin ang dakilang mensahe sa harap ng mga tao. Ang mga paglalahad tungkol sa anumang paksang ating pinagsikapan ay hindi maaaring lahat ay magkaayon, at ang magiging bunga nito ay ang pagkalito ng isipan ng mga sumasampalataya at ng mga hindi sumasampalataya. Ito nga ang mismong bagay na binalak ni Satanas na mangyari—anumang maaaring palakihin bilang isang di-pagkakasundo.

Kung loloobin ng Panginoon, kapag sinimulan na nating patunayan ang mga doktrinang ito mula sa ating pag-aaral ng Biblia, titingnan natin ang Ezekiel 28; sapagkat sa Ezekiel 28 ay natutukoy ang pinakaugat ng Araw-araw. Ang Ezekiel 28 ay tungkol sa pagmamataas ni Lucifer, at ito ay tinutukoy niya; sapagkat, habang sinisikap nilang sabihin na ang Araw-araw ay kumakatawan sa ministryo ni Cristo sa Santuwaryo, hindi lamang nila itinatakwil ang tunay na pananaw tungkol sa Araw-araw, na isang sagisag ng pagmamataas sa sarili, kundi inihahayag din nila sa kanilang sariling karanasan ang mismong pagmamataas na iyon. Binibigyang-diin niya na magdadala sila ng kalituhan sa ating hanay.

Ngayon, narito ang isang dakilang gawain, kung saan ang mga kakatwang espiritu ay maaaring makapanghimasok. Ngunit ang Panginoon ay may isang gawaing dapat maisakatuparan upang iligtas ang mga kaluluwang napapahamak; at ang mga puwang na maaaring mapasukan ni Satanas, na nagkukunwaring iba, na nagdadala ng kaguluhan sa ating hanay, ay gagampanan niya nang lubos, at ang lahat ng maliliit na pagkakaibang iyon ay lalaki at magiging lantad.

At ano ang kahulugan nito, “At ipinakita sa akin”? Ito ay tiyak na sinabi sa kaniya ng Diyos.

“At ipinakita sa akin mula pa sa pasimula na hindi ipinagkaloob ng Panginoon kina Elder Daniells ni kay Prescott ang pasanin ng gawaing ito. Dapat bang maipasok ang mga pakana ni Satanas, dapat bang ang “Daily” na ito ay maging isang napakalaking usapin na ihaharap upang lituhin ang mga pag-iisip at hadlangan ang pagsulong ng gawain sa mahalagang panahong ito? Hindi dapat, anuman ito. Ang paksang ito ay hindi dapat ipakilala,”

Naunawaan ni Sister White ang Patuloy, at naunawaan niya na ang pagtuturo na ang Patuloy ay ang ministryo ni Cristo sa Santuwaryo ay isang bagay na nagmula sa mga anghel na pinalayas mula sa Langit at na ito’y nagdudulot lamang ng kalituhan at kadiliman; at nalalaman niya ang paninindigan ng mga Pionero na ang Patuloy ay kumakatawan sa Paganismo, at na nang alisin ang Patuloy, nagsimula ang 1335-taóng propesiya ng panahon. Alam niya iyon. Nalalaman niya ang pagkakaiba, anuman ang nais sabihin ng mga lalaking ito.

Hindi ito dapat mangyari, anuman ang mangyari. Ang paksang ito ay hindi dapat ilahad, sapagkat ang espiritong maipapasok ay magiging mapagbawal, at minamasdan ni Lucifer ang bawat pagkilos. Ang mga ahensiya ni Satanas ay magsisimula ng kaniyang gawain at kalituhan ay maipapasok sa ating hanay. Wala kang tawag upang saliksikin ang pagkakaiba ng opinyon na hindi naman isang pansubok na usapin; datapuwa’t ang iyong pananahimik ay mahusay magsalita. Ang bagay na ito ay buong linaw na nasa harap ko. Kung maipapasangkot ng

diyablo ang sinuman sa ating sariling bayan sa mga paksang ito, gaya ng kaniyang ipinanukalang gawin, ang kapakanan ni Satanas ay magtatagumpay. Ngayon ang gawain ay dapat isagawa nang walang pagkaantala at walang anumang [pagkakaiba] ng opinyon na ipahayag.

Pasisiglahin ni Satanas yaong mga lalaking humiwalay sa atin upang makiisa sa masasamang anghel at hadlangan ang ating gawain sa pamamagitan ng mga tanong na walang kabuluhan, at anong pagdiriwang nga ang [magkakaroon] sa kampo ng kaaway. Magkaisa kayong mahigpit, magkaisa kayong mahigpit. Mailibing nawa ang bawat pagkakaiba. Ang ating gawain ngayon ay italaga ang lahat ng ating lakas ng katawan at ng mga ugat ng utak sa pag-aalis sa mga pagkakaibang ito, at upang ang lahat ay magkaisa. Kung si Satanas, sa pamamagitan ng kaniyang dakilang di-pinaging-banal na karunungan, ay mapahihintulutang makapanghawak kahit sa pinakamaliit na paraan, [siya ay magagalak].

“Ngayon, nang makita ko kung paano kayo gumagawa, naunawaan ng aking isip ang buong kalagayan at ang mga kahihinatnan kung kayo ay magpapatuloy at bibigyan ang mga pangkat na humiwalay sa atin ng kahit pinakamunting pagkakataon upang magdala ng kalituhan sa ating mga hanay. Ang inyong kakulangan sa karunungan ay siyang lubos na ninanais ni Satanas. Ang inyong malakas na pagpapahayag ay hindi sa ilalim ng inspirasyon ng Banal na Espiritu. Ako ay tinuruang sabihin sa inyo na ang inyong paghahanap ng mga kapintasan sa mga sinulat ng mga taong pinatnubayan ng Diyos ay hindi kinasihan ng Diyos. At kung ito ang karunungang ibinigay ni Elder Daniells sa mga tao, sa anumang paraan ay huwag siyang bigyan ng opisyal na katungkulan, sapagkat hindi siya makapangangatwiran mula sa sanhi tungo sa bunga. Ang inyong pananahimik sa paksang ito ang inyong karunungan. Ngayon, ang lahat ng gaya ng paghahanap ng mga kapintasan sa mga lathalain ng mga taong hindi na nabubuhay ay hindi ang gawaing ibinigay ng Diyos sa sinuman sa inyo upang gawin. Sapagkat kung ang mga lalaking ito—sina Elders Daniells at Prescott—ay sumunod sa mga tagubiling ibinigay hinggil sa paggawa sa mga lungsod, sana’y marami, napakarami, ang nakumbinsi sa katotohanan at nahikayat na magbalik-loob, mga may kakayahang lalaki na [ngayon] ay nasa mga katungkulang doo’y kailanma’y hindi na maaabot.”

“Ang buong sanlibutan ay dapat ituring na iisang dakilang sambahayan. At kung mayroon kayong gayong bukal ng kaalaman na mapagkukunan, bakit ninyo pinabayaang mapahamak ang sanlibutan sa loob ng maraming taon samantalang taglay ninyo ang mga patotoong ibinigay ng ating Panginoong Jesu-Cristo? Itinuturo sa atin ng tunay na relihiyon na ituring ang bawat lalaki at babae bilang isang taong maaari nating gawan ng mabuti.

“Ito ay maraming taon nang naililimbag: —Isang Timbang na Isipan,’ patotoo kay Elder Andrews. Ang isipan ay maaaring malinang upang maging isang kapangyarihang makaalam kung kailan magsasalita at kung anong mga pasanin ang dapat pasanin at dalhin, sapagkat si Cristo ang inyong guro. At ako’y lubhang nangamba para sa iyo [nang makita kitang] itinataas ang iyong karunungan at sumusunod sa isang landasing magpapasok ng mga pagkakaiba ng opinyon. Ang Panginoon ay tumatawag ng mga pantas na taong marunong manahimik kapag [iyon ay] karunungan para sa kanila na gawin iyon. Kung ikaw ay magiging isang ganap na tao, kailangan mo ang pagpapaging-banal sa pamamagitan ni Jesucristo. Ngayon ay may isang

gawaing kasisimula pa lamang, at makita nawa ang karunungan sa bawat ministro, sa bawat pangulo ng isang komperensiya. Ngunit narito ang isang gawaing dapat mong pinanghawakan maraming taon na ang nakalipas, kung saan ikaw ay kinakailangan upang itaas ang iyong tinig para sa gawaing ito mismong ito. Ibinigay ni Cristo sa lahat ng Kaniyang bayan ang natatanging mga tagubilin kung ano ang kanilang dapat gawin at ang mga bagay na hindi nila dapat gawin. At may kaunting panahong natitira sa atin upang isakatuparan ang katuwiran ng Panginoon. Mauunawaan mo ang daan ng Panginoon. Nakita ko ang layunin mong pamahalaan ang mga bagay ayon sa sarili mong panukala matapos kang mailagay bilang pangulo. Inakala mong gagawa ka ng mga kagila-gilalas na bagay, na magiging isang gawaing hindi inilagay ng Diyos sa iyong mga kamay upang gawin. Ngayon, ang iyong gawain ay hindi upang manupil kundi upang palayain ang bawat pangangailangan hangga't maaari kung tinanggap ka ng Panginoon upang maglingkod. Ngunit napakaaga mong nagbigay ng katibayan na ang karunungan at pinaging-banal na paghatol ay hindi nahayag sa iyo. Marahas mong inilantad ang mga bagay na hindi matatanggap maliban kung ang Panginoon ay magbigay ng liwanag.”

Ako’y tinuruan na ang gayong padalus-dalos na mga hakbang ay hindi sana ginawa, gaya ng pagpili sa iyo bilang pangulo ng komperensiya maging sa isa pang taon. Ngunit ipinagbabawal ng Panginoon ang anumang iba pang gayong padalus-dalos na mga hakbang hanggang sa ang usapin ay mailapit sa harap ng Panginoon sa panalangin; at yamang ang pahayag ay dumating sa iyo na ang gawain ng Panginoon na nakaatang sa pangulo ay isang lubhang taimtim na pananagutan, wala kang karapatang moral na biglang magliyab gaya ng ginawa mo tungkol sa paksa ng —Daily’ at magpalagay na ang iyong impluwensiya ang magpapasya sa usapin. Naroon si Elder Haskell, na nagdala ng mabibigat na pananagutan, at naroon si Elder Irwin at ilang lalaking maaari kong banggitin na may mabibigat na pananagutan.

“Saan naroon ang inyong paggalang sa mga lalaking may sapat na gulang? Anong kapamahalaan ang maaari ninyong gamitin nang hindi dinadala ang lahat ng mga lalaking may pananagutan upang timbangin ang usapin? Ngunit siyasatin natin ngayon ang usapin. Dapat nating muling isaalang-alang ngayon kung ito nga ba ang paghatol ng Panginoon, sa harap ng gawaing napabayaan, na ipakita ang inyong sigasig upang dalhin pa ang gawain nang isa pang taon. Kung inyong dadalhin ang gawain nang isa pang taon kasama ng tulong na makikiisa sa inyo, dapat magkaroon ng pagbabago sa inyo at kay Elder Prescott. At magpakumbaba kayo ng inyong sariling mga puso sa harap ng Diyos. Kailangang makita ng Panginoon sa inyo ang pagpapakita ng isang naiibang karanasan, sapagkat kung may mga taong kailanma’y nangailangang mahikayat na muli sa kasalukuyang panahong ito, iyon ay si Elder Daniells at si Elder Prescott.”

“Pitóng lalaki ang dapat piliin na mga lalaking may karunungan at sa pamamagitan ng paggawa ng biyaya ng Diyos ay nagbibigay ng katibayan ng muling pagkahikayat. Sapagkat ang sinumang mga tao na lubhang nabulagan anupat hindi makapangangatwiran mula sa sanhi hanggang sa bunga, na kanilang babalewalain ang mga lalaking nagdala ng mga pananagutan ng gawain at ang mga pangulong ito ng mga kumperensiya, na ang mga lalaking nagdadala ng gawain nang mahigit sa dalawang taon ay hindi papansinin, at magaganap ang gayong bugso-bugsong bunga na ang mga tao ay magpapabaya sa mismong gawaing inilagay sa harap

nila sa loob ng maraming taon—ang paggawa sa mga lunsod—at wala, o totoong kakaunti, na pansin ang ibibigay sa matatandang lalaki ukol sa payo, kundi ipahahayag ang mga bagay na kanilang pinipiling ibigay sa mga tao, ay nagtataglay ng sarili nitong patotoo ng kawalang-katiyakan ng mga taong pagkakatiwalaan ng gayon kadakila at kagila-gilalas na gawain.”

Hindi patay si Cristo. Kailanman ay hindi Niya pahihintulutan na ang Kaniyang gawain ay maipagpatuloy sa ganitong kakaibang paraan. Pabayaang mga aklat. Kung may anumang pagbabago na talagang kailangan, ang Diyos ang magtitiyak ng pagkakasundo sa pagbabagong iyon na naaayon; ngunit kapag ang isang mensahe ay ipinagkatiwala sa mga tao taglay ang malalaking pananagutang nasasangkot, [ang Diyos] ay humihingi ng katapatan na gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig at nagpapadalisay sa kaluluwa. Ang mga Matandang Daniells at Prescott ay kapwa nangangailangan ng muling pagkahikayat. Isang kakaibang gawain ang pumasok, at ito ay hindi kaayon ng gawaing ipinarito ni Cristo sa ating sanlibutan upang isagawa; at ang lahat ng tunay na nahikayat ay gagawa ng mga gawa ni Cristo.

Tayong lahat ay [nararapat] gumawa ng gawaing luluwalhati sa Ama. Dumating na tayo sa krisis—alinman sa makibagay sa karakter ni Jesu-Cristo sa panahong ito ng paghahanda, o huwag nang tangkaing [gawin ito]. Elder Daniells, [huwag ninyong] isipin na malaya kayong ipaabot nang mataas ang inyong tinig, gaya ng inyong ginawa sa kahalintulad na mga kalagayan. At unawain ninyo, ang pangulo ng isang kapulungan ay hindi isang tagapamahala. Siya’y gumagawa na kaugnay ng marurunong na lalaking humahawak ng tungkulin bilang mga pangulo na tinanggap ng Diyos. Wala siyang kalayaang manghimasok sa mga sulatin sa mga nalimbag na aklat mula sa mga panulat na tinanggap ng Diyos. Hindi na sila dapat manaig maliban kung magpakita sila ng higit na kakulangan ng mapaghari at mapanupil na kapangyarihan. Dumating na ang krisis, sapagkat ang Diyos ay mawawalan ng karangalan.

“Paano minamasdan ng Panginoon ang mga lunsod na hindi pa napagagawa? Si Cristo ay nasa langit. Ngayon ang pagkilala rito ay ito, —Walang makaharing pamamahala. At ngayon ang siyang krisis ng sanlibutang ito. Ngayon Ako ang Kapangyarihang magligtas o magpahamak. Ngayon ang panahon na ang kahihinatnan ng lahat ay nasa Aking mga kamay. Ibinigay Ko ang Aking buhay upang iligtas ang sanlibutan. At ‘Ako, kapag Ako’y itinaas,’ ang nagliligtas na biyayang ibabahagi Ko ay magpapatunay na ang lahat ng huhubugin ayon sa banal na wangis at magiging kaisa Ko ay gagawa gaya ng Aking paggawa sa Aking kapangyarihan ng tumutubos na biyaya.’ Sinumang may ibig, humawak siya kasama ng kaniyang mga kapatid upang gawin ang gawaing ibinigay sa kanila na dapat gawin kapag nasa mga katungkulang may pananagutan sa ilalim ng payong ibinibigay ng Panginoon, at lubos na pagsikapang gumawa sa ganap na pakikiisa sa Kaniya na sa gayon ay inibig ang sanlibutan anupa’t ibinigay Niya ang Kaniyang buhay bilang ganap na hain para sa pagliligtas ng sanlibutan. Nagsasalita ako sa ating mga ministro, na sa kanilang pagpasok sa gawain sa ating mga lunsod ay magkaroon nawa ng isang mahinahong kabanalan na sumasabay sa ministeryo ng Salita. Hindi natin magagawa ang wastong impresyon sa pag-iisip ng mga tao kung tayo ay . . . [Iniwang blangko ang ibabang ikatlong bahagi ng pahinang ito.]”

“Kinokopya ko mula sa aking Talaarawan. Ang katotohanan ayon sa kung paano ito nasa kay Jesus—salitain ninyo ito, ipanalangin ninyo ito, sampalatayanan ninyo ang bawat salita nito sa kasimplihan nito. Ano ang mapapala ninyo kung ang mga pagkakamali ay ihaharap sa mga taong humiwalay na sa pananampalataya at nagbigay-pansin sa mga espiritung mapanlinlang, mga taong hindi pa malaon ay kasama natin sa pananampalataya? Tatayo ba kayo sa panig ng diyablo? Ituon ninyo ang inyong pansin sa mga bukiring hindi pa napaglilingkuran. Isang gawaing sumasaklaw sa buong sanlibutan ang nasa harapan natin. Binigyan ako ng mga paglalarawan tungkol kay John Kellogg.

Isang lubhang kaakit-akit na personahe ang kumakatawan sa mga kaisipan ng mga mapanlinlang na pangangatwirang kaniyang inihaharap, mga damdaming naiiba sa tunay na katotohanan ng Biblia. At yaong mga nagugutom at nauuhaw sa isang bagay na bago ay nagsusulong ng mga kaisipan [na totoong mapanlinlang] anupat si Elder Prescott ay nasa malaking panganib. Si Elder Daniells ay nasa malaking panganib [na] malambat sa isang pagkalinlang na kung ang mga damdaming ito ay maipahahayag sa lahat ng dako, ito ay magiging gaya ng isang bagong sanlibutan.

“Oo, mangyayari nga iyon, ngunit samantalang ang kanilang mga pag-iisip ay gayon na lamang nasisipsip, ay ipinakita sa akin na sina Brother Daniells at Brother Prescott ay inihahabi sa kanilang karanasan ang mga damdaming may anyong espirituwal[istiko] at inaakit ang ating mga kapatid sa maririkit na damdamin na, kung maaari, ay dadaya maging sa mga hinirang.”

Ang pinakahinirang ay hindi madadaya, ngunit may mga taong nakatayong kasama ng pinakahinirang na madadaya. Ang pinakahinirang ang matatalinong dalaga. Ang mga mangmang na dalaga ay madadaya, hindi ba?

At gaya ng matatalinong birhen sa panahong ito, kung kailan naroon ang tukso na dayain maging ang mismong mga hinirang, habang tinatanggap ng matatalinong birhen ang pagbubuhos ng Espiritu Santo, ano naman ang tinatanggap ng mga hangal na birhen? Ang makapangyarihang pagkalinlang ng 2 Tesalonica. Tatalakayin din natin iyan, kaugnay ng Daily.

—“hinahabi sa kanilang karanasan ang mga damdaming may anyong espirituwal[istiko] at inilalapit ang ating bayan sa magagandang damdamin na, kung maaari, ay dadaya maging sa mismong mga hinirang.”

Ano ang pinakabuod ng espiritismo?

Pagdating sa salaysay tungkol kay Haring Saul, ano ang sinabi ni Samuel? “Ang paghihimagsik ay gaya ng pangkukulam.” Ang paghihimagsik ay pangkukulam.

Saan napapadako si Saul?

MULA SA MGA TAGAPAKINIG: Kasama ang mangkukulam sa Endor.

Kasama ang mangkukulam sa Endor.

Ano nga ba ang ginawa ni Haring Saul upang magbunga ang sunod-sunod na pangyayaring ito na humantong sa kaniya sa mangkukulam sa Endor? Itinaas niya ang kaniyang sariling salita higit sa Salita ng Diyos. Sinabihan na siya kung ano ang dapat niyang gawin, ngunit nagpatuloy siya at ginawa niya ang nais niyang gawin.

Ang pinakapinakapundasyon ng espiritismo ay ang paglalagay ng iyong salita sa itaas ng Salita ng Diyos. Doon nagsisimula ang lahat. Iyan ay pangkukulam.

Ang pangkukulam ay ang pagkilala kung paano ka inilalagay ni Satanas sa ilalim ng kaniyang impluwensiya. Kung paano ka niya inaakit—ito ay isang terminong mahiko na tumutukoy sa mapanlinlang na salamangka.

Kapag ikaw ay nagagaway, sino ang unang nagagaway? Ang mangkukulam. Nagsisimula ang lahat kapag itinataas ko ang aking salita higit sa Salita ng Diyos. Iyan ay pangkukulam, iyan ay paghihimagsik, at ako ang siyang nagagaway. At iyan ang nangyari kina Daniells at Prescott.

At anong mga damdamin ang sinisikap ipasok nina Daniells at Prescott nang ito’y nagaganap? Isang maling pananaw tungkol sa Daily.

At ano ang tunay na pananaw hinggil sa Daily? Na ito ay Paganismo, at ang Paganismo ay ang relihiyon ng pagtatampok sa sarili. Ito ay isang relihiyong nagsimula sa mga bulwagan ng Langit nang si Satanas, nang si Satanas, ay itinaas ang kaniyang salita nang higit sa Salita ng Diyos at ipinasok sa kasaysayan ng sangkatauhan ang hiwaga ng kasamaan.

Ang hiwaga ng kasamaan ay ang gawain ni Satanas sa pag-engkanto sa atin. Ito ang gawain ni Satanas sa pag-udyok sa atin na ilagay ang ating salita o ang kaniyang salita sa ibabaw ng Salita ng Diyos.

Nasusundan ba ninyo ang aking kaisipan?

Hanapin ang iniquity. Bibigyan nito ng kahulugan ang iniquity sa Strong’s Concordance. At kapag ibinaba mo ito hanggang sa salitang-ugat, ano ang salitang-ugat ng iniquity? Alpha, alpha. Iyan ang Alpha Apostasiya.

Kailan itinutulak nina Daniells at Prescott ang hangal na pananaw na ito? Sa yugto ng panahon ng Alpha Apostasiya.

Kaya, huwag ninyong palampasin ang sinasabi rito ni Sister White tungkol sa pagdaraya maging sa mga hinirang at tungkol sa pagbabasa ng Ezekiel 28. Alam niya ang nagaganap. Alam niya na ang usaping ito ng Daily ay isang bagay na hindi lamang mali sa doktrina kundi nangangailangan din na yaong mga mangangaral ng maling pananaw tungkol sa Daily ay ilagay ang kanilang salita sa itaas ng Salita ng Diyos at inilalagay sila sa kalagayang sila’y nagagayuma; at, samakatuwid, sila ay kasangkapan sa kamay ni Satanas upang gayumahin ang iba sa pamamagitan ng kanilang paghihimagsik.

Kailangan kong ilarawan sa pamamagitan ng aking panulat [ang katotohanan] na makakakita ang mga kapatid na ito ng mga pagkukulang sa kanilang mapandayang mga haka-haka na

maglalagay sa katotohanan sa kalagayan ng kawalang-katiyakan; at [gayunma’y] sila [ay] magsisitindig na waring [taglay nila] ang dakilang espirituwal na pagkakilala. Ngayon ay sasabihin ko sa kanila [na] nang ito’y ipakita sa akin,

Sinasabi ng mga tao, “Ah, si Ellen White, wala siyang paninindigan hinggil sa Daily.”

“Nang ipakita sa akin ang bagay na ito, habang itinataas ni Elder Daniells ang kaniyang tinig na gaya ng trumpeta sa pagtataguyod ng kaniyang mga kuru-kuro tungkol sa —‘Daily,’ iniharap ang mga kasunod na bunga. Ang ating bayan ay nagiging litó. Nakita ko ang magiging bunga, at nang magkagayo’y ibinigay sa akin ang mga babala na kung si Elder Daniells, nang walang pagsasaalang-alang sa magiging kalalabasan, ay gayon na lamang madadala at pahihintulutan ang kaniyang sarili na maniwalang siya ay nasa ilalim ng inspirasyon ng Diyos,”

Ito ay espiritismo. Inilagay niya ang kaniyang salita sa itaas ng Salita ng Diyos. Pinaniniwalaan niyang siya ay binibigyang-inspirasyon ng Diyos.

“na kung si Elder Daniells, nang walang pagsasaalang-alang sa magiging bunga, ay gayong mapukaw at hayaang maniwala ang kaniyang sarili na siya ay nasa ilalim ng inspirasyon ng Diyos, ang pag-aalinlangan ay maihahasik sa lahat ng dako sa ating hanay, at tayo ay malalagay sa kalagayang doo’y maipaparating ni Satanas ang kaniyang mga mensahe. Tiyak na kawalan ng pananampalataya at pag-aalinlangan ang maihahasik sa mga pag-iisip ng mga tao, at mga kakatwang ani ng kasamaan ang papalit sa katotohanan. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.

Ang mga kakatwang pananim ng kasamaan ay tumutubo sa buong Adventismo ngayon.

Ipinagkakaloob ni Ellen White ang kaniyang pagsang-ayon sa pagkaunawa ng mga Pioneer tungkol sa 2520.

Ipinagkakaloob ni Ellen White ang kaniyang pagsang-ayon sa pagkaunawa ng mga Pionero na ang “Araw-araw” sa Aklat ni Daniel ay kumakatawan sa Paganismo.